

ОП. ВЕЛКОЖКА
ГР. ТЪРНЕВ

Пролетарии от всички страни, съединявайте се!

Звезда

ГОДИНА IX
БРОЙ 102 и 103

КЮСТЕНДИЛ

СЪБОТА
30 ДЕКЕМВРИ
1967 ГОДИНА
ЦЕНА 4 СТ.

3191/1968

ТАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОНС И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ

МЕЧТИТЕ...

вата година—това е един от убавите, най-веселите народни празници — празник на бъдещето, на новороденото слънце. Празникът на човешката надежда, на човешката мечта. За всеки човек мечта е свързана с мечтата. С крилете на мечтателите тя лети най-напред, плановите, цифрите. Може да се чувства и пламенно да се вярва към бъдещето онзи, който мечтае.

Мечтата дава простор на човешките желания, размах на волята. Всички велики открития във всяка област на човешката дейност са дело на мечтатели. И мореплавателите, които тръгнаха с орехови черупки към непознати земи, и откривателите, и поетите. Но най-смелите, най-енергичните мечтатели са онези, които се борят за един по-хубав живот, за най-съвършеното човешко общество — комунистите. Още Ленин отбелязва това, когато отправяше своите страстни призови за повече мечти. Всеки, който е готов да жертвува частичка от своето настояще в името на бъдещето, е мечтател. Ето защо мечтите са винаги оптимистични и са свързани с творческата младост.

В миналото нашите революционери следваха крилатия блясък на мечтите си с оръжие в ръка. И често го отбелязваха с кръвта си. Сега те го следват в кабинета на учения, зад кормилото на трактора, от висотата на строителните

скели, под грохота на реактивния самолет. И отбелязват пътя на мечтите си със своята пот, с напрежение, с възвълнения на всепобеждаващия труд.

Няма по-хубава радост от радостта на постигнатата мечта. И от раждането на новата мечта. Защото огънят им се пали една от друга, както при шафета. Именно в първия ден на Новата година ние виждаме колко много мечти осъществихме и колко бързо ги постигнахме. Първите ни петилетни планове бяха толкова смели, че ни изглеждаха като мечта. Но вече отдавна те се превърнаха в язовири и пътища, в заводи и градове. Ние вече изпреварваме не само звука със самолетите си, но и мечтите с делата си.

На Нова година всеки човек поне малко помечтава, опитва се да погледне към бъдещето. И мечтае съобразно със своята същност. Има хора, за добра чест, малко, които изобщо не могат да мечтаят. Или пък мечтите им са плоски, близки, безкрили. Например най-далечните им стремежи могат да се простират до най-високото кресло в учреждението, където работят. Или до тих, спокоен, еснафски живот. Но дребните желания на такива хора не могат да се превърнат в мечти. Те са по-слаби от земното притегляне и крилата не могат да им

поникнат. Личните, егоистични желания, отделени от великите цели на епохата, винаги са дребнави и тегнат надолу. Само голямата общонародна мечта, станала смисъл и цел на времето ни — построяването на социализма, може да даде крила и размах на личните желания, да ги изпълни с красота и смисъл.

Никога човечеството не е стояло така близо до осъществяването на най-далечните си и най-смелите мечти: завоюване на мира, построяване на социализма, намиране на път към звездите, преодоляване на земното притегляне и на още по-силното притегляне на егоизма и еснафщината.

В зарите на Новата година нашите хора с упование и вяра гледат към бъдещето. И смело мечтаят. Защото знаят, че през новата година тези мечти ще бъдат вече реалност. И дори реалността ще ги изпревари. Кой е вярвал някога, че човекът така бърже ще види Луната от другата страна? Кой е вярвал, че ще се намерят толкова младежи от бригадите за ударен комсомолски труд, които ще живеят в бъдещето не само с преизпълнението на плановите си, но и с комунистическия си морал.

Ето, затова Новата година е един от най-убавите ни празници. Ден на мечтите, но и ден на сбъднатите мечти.

Ефрем КАРАМФИЛОВ

Новогодишна здравица

пожелаем:
здането на децата да бъде
и розова усмивка.
тръгваме на работа
и ни да играе хорото на
радостта.
нето в кухнята
де придружено с песен.
а на приятеля
а на сърцето ни като бияка.
ети под мишница
срещаме неделите.
рвим по земята
любимата крачка на младенци
прият сняг
де символ на съвестта ни,
да бъде разорана бразда,
то да узряваме като зърна.
правим ръст
ита и строежи
те ни да блестят
слънчево грозде.
дом да бъде богата есен.
ите ни да носят като знаме
за
емът ни да бъде
она ветровете.
да забрави стрелбата
ата да не ражда бесилки.
сенните облаци на сливите
ит на пролетта
е сушат на небето на България.
слънчева сила кипи чашата,
ДРАВЕ!

С ПЕСЕНТА НА ЛОКОМОТИВА

Пътническият влак София — Ст. Димитров — Кулата със стремителна бързина се носеше по излъскания железен път. Тъмното му туловище се провираше през

своеобразните тунели, извиваше се на завоите като змия, предупреждаваше с острия си рев и отново продължаваше по предназначения маршрут. Ношта отдав-

на бе хвърлила своята тъмна снага. Около стръмния път все още се мяркаха голите сенки на дърветата, после те изчезваха и само едрите и здрави надвесени скали, които снегът бе украсил с бели шапки, наблюдаваха лудото препуска на локомотива.

Вперили очи напред, машинистът Стоил Борисов Атанасов и помощникът му Кирил Николов Христов работеха почти мълчешком. Пътят им бе познат дори с подробности. И все пак два чифта очи внимателно наблюдаваха сигналните уредби по железопътната линия, по широкото командно табло на машината, вслушваха се в песента на локомотива.

Влакът все по-буйно изхвърляше дребни червени искри към стъкленото нощно небе, а в това време из височината на смълчаното Кресненско дефиле слизаше Новата 1967 година...

...Приседнал сега до мен, с леко приведена фигура, Стоил Борисов с възвълнение си припомняше за тази отдавна отминала новогодишна нощ, прекарана далеч от близки и познати, без празнична атмосфера и весели пожелания. Само с едно силно ръкостискане двамата тогава си честитили новата година. От уморения му поглед личеше и нещо друго — гордостта, че именно на него бе поверен новогодишният курс. Кое ли е накарало малките му очи да се взират дълбоко в тъмнината, да спазва строго графика за движението на влака.

(Продължава на стр. 2)

Редакцията на вестник „Звезда“

ЧЕСТИТИ НОВАТА 1968 ГОДИНА

на всички свои сътрудници, дописници и читатели.

Нека тя донесе на вас и вашите семейства много щастие, здраве и нови сили за най-пълноценно участие в обществения живот, в стопанското и културно строителство, за разцвета на нашия окръг, за тържеството на социализма и комунизма в скъпата ни татковина.

ОКРЪЖЕН НАРОДЕН СЪВЕТ — КЮСТЕНДИЛ

Съгласно Закона за народните съвети Окръжният народен съвет ще проведе

ОТЧЕТНА СЕСИЯ

на 5 януари 1968 година от 9 часа в салона на кино „Владимир Замов“ — гр. Кюстендил

ПРИ ДНЕВЕН РЕД:

Отчетен доклад за дейността на Окръжния народен съвет през 1967 год. и приемане на плана и бюджета на окръга за 1968 г.
Поканват се гражданите да присъствуват на сесията.

Най-скъпият новогодишен подарък

Снимка: Йордан МИЛЕНКОВ

НАШИТЕ ИНТЕРВЮТА

1968 - НОВО, КРАСИВО, МОДЕРНО

С песента на локомотива

У човека всичко трябва да бъде красиво. Само у човека ли? И в неговия дом трябва да лъха красота. А за нашия външен вид, за уредбата на нашия дом освен ние самите се грижат не само търговските, но и промишлените предприятия. И не е безинтересно да научим поне отчасти какво ново ще предложат те на своите купувачи през настъпващата 1968 година. Интервютата с някои ръководители на предприятия в Кюстендил, които водихме в навечерието на новогодишния празник, ще ни разкажат

Първият наш събеседник бе директорът на Държавното търговско предприятие в Кюстендил Методи Йосифов. Ето какво сподели той.

— През 1968 година в магазините

сто синтеза, шевиоти „Арда“, „Ямболен“, камгарен плат „Шейново“, „Шипка“ и др. От копринените тъкани по-интересни са „Жули“, „Филина“, „Силена“, „Фани“, „Сузи“, „Долорес“ и други, подходящи за дамски блузи, рокли и костюмчета. Освен тях са договорени и някои по-интересни платове за абитуриентски рокли, като „Марчела“, „Бриони“, „Мечта“, „Мотласе“, „Кашмир“...

На въпроса какви са взаимоотношенията на Държавното търговско предприятие с промишлените предприятия, промкомбинатите и ТПК в окръга и какви стоки и изделия ще ни предложат от тях, др. Методи Йосифов каза:

— С промишлените предприятия в окръга имаме добри взаимоотношения. Трикотажното предприятие „Марек“, шивашкото предприятие „Марек“, обувното предприятие „Ильо Войвода“, „Народна мебел“, „Стоян Лудев“ и други изпълняват договорните си задължения. Но ние предлагаме ръководствата на предприятията да увеличат номенклатурата на произвежданите стоки.

В обувния завод „Ильо Войвода“ директорът Тодор Манолов и главният моделиер Младен Пенев бяха любезни да ни кажат с какво ще зарадват своите купувачи (особено жените) през 1968 година.

На пазара ще бъдат пуснати 90 нови модела обувки, от които 8 мъжки, 69 дамски и 13 детски. От 95 000 чифта обувки 15 000 ще бъдат луксозни — обясни директорът Тодор Манолов.

А главният моделиер Младен Пенев допълни:

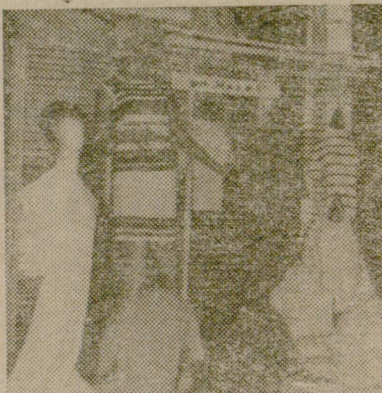
— Характерно за дамските обувки, които ще произвеждаме през новата година, е широкият фасон и изнесенният надире ток в унисон с най-новата модна линия. Това е една удобна и елегантна обувка. Ще бъдат изработени 20 000 чифта дамски ботуши с вълнен хастар в различни цветове, дамски отворе-

— А с какво ще зарадват мъжете? — попитахме.

— Това са обувките деспонд на рамо, с широк връх и назъбени отстрани, удобни за всеки, обувките с грайфер — мъжка бота — с висока втерна и широка тока, с вълнен хастар, много удобни за зимата. Този модел при договарянето получи оценка „Красиво изделие“.

И още много са новите модели обувки, които гражданите ще могат да намерят през новата година по магазините.

Без да преувеличаваме, но в трикотажното предприятие „Марек“ в Кюстендил най-много са се погрижили за жените, макар че и мъжете, и децата не са забравени.

Ето какво ни разказаха Емилия Михайлова — началник на технологичния отдел при предприятието, и Венета Силкова — началник на моделиерната:

— През 1968 година нашият колектив ще изработи 45 вида нови обикновени мъжки, дамски и детски трикотажни изделия и 15 модела луксозни. От луксозните най-характерни са: дамска рокля, модел 490, от полиакрил, с напречни рафта и, красиво съчетание на цветовете, без ръкав, получила оценка „Красиво и модно изделие“, дамска блуза, модел 521, с надлъжна ефектна плетка, в разцветка бяло, розово, бежово, синьо и други цветове, подходяща за всеки сезон, комплект дамска жилетка и блуза — в различни свежи цветове, мъжки пуловер от мерино с пагон рамо и поло яка — за зимата, мъжка риза от полиакрил с дълъг ръкав и обикновена права яка, детски комплект от полиакрил в релефна плетка с бродерия за момчетата — блуза, панталон и шапка, а за момичетата — жилетка и пола).

От обикновената продукция особено впечатление правят дамският костюм от местна прежда (пола и жакет) в различни десени, и дамска-

та рокля с раздвижени фигури, подходящи за пролетта, есента и зимата.

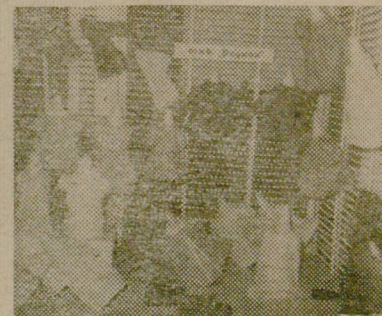
И колективът на шивашкото предприятие „Марек“ в Ст. Димитров има с какво да зарадва трудещите се от окръга. Главният моделиер Иван Бояджиев обясни:

— През 1968 година в магазините ще бъдат пуснати в продажба около 25 нови модела облекло. Ето някои от тях: спортно облекло за лов, екскурзии и други, мъжки, дамски и юношески шлифери от български полиестери и вносен найлон в най-различни цветове, детски комплект (къси панталони, блузи, якета и шлифери) за пролет и лято, каубойски панталони — къси и дълги, всички видове работни облекла за сухи и влажни обекти, ватени облекла за зимата и много други. Всички са съобразени с най-новата модна линия и ще задоволят вкуса на гражданите.

За нашия дом специализираният промкомбинат за мебели и дограма в Ст. Димитров ще осигури двукрилни гардероби — модел 268 А, кухненски бюфети — модели 908, 929 и „Юлика“, кухненски маси „Юлика“, тапицирани канапета „VIII конгрес“, табуретки, а ДИП „Народна мебел“ в Кюстендил, както сподели директорът Георги Василиев, ще изработи нови трикрилни гардероби „Струма-2“ и двукрилни „Струма-1“, които са по-практични от досегашните и са съобразени с изискванията и размерите на новите жилища, кушетка „Кюстендил“, пригодена за пружина и тапицирана рамка, голям кухненски бюфет.

В заключение бихме пожелали на търговските организации и предприятия в окръга да поддържат по-тесни връзки и по-добри взаимни отношения, за да произвеждат и предлагат на гражданите повече, по-разнообразни, красиви, модерни и евтини стоки. Нека 1968 година постави хубаво начало в това отношение.

Христо ЯКИМОВ

(Продължение от стр. 1)

В навечерието сме на Новата 1968 година. Дали и сега той ще бъде отново на път със своя локомотив или ще бъде някой негов колега, все едно. Многобройните пътници ще бъдат весели и сигурни, че навреме ще пристигнат по своите родни места, за да видят близки и познати. Да вдигнат тост с тях за още по-щастливи дни.

Дългогодишната железничарска практика се е оказала най-добрата школа за Стоил Борисов. Тя го е научила на точност и ред, на другарско чувство и честност. Не всякога дипломните книжки определят житейските ценности на хората. В това ме убеди и самият живот на машиниста, отдад двадесет години на тази професия. Макар с не високо школко образование, той издържал успешно суровите изпити на времето, на службата, за да стигне накрая до правоспособен машинист на парен локомотив. И първоначалната детска обич към тази професия по-късно лумва с всичката си сила. Тя е причина той да заобича като свой брат поверената му отначало машина 27-07, а след това да накара локомотив 15-143 да запее своята най-звучна песен.

— Не е лека работата на машиниста — сподели Стоил Борисов.

— Постоянен двубой с времето. И после с поучителен тон добавя: — За това е нужно преди всичко умение и обич, непрестанна грижа за машината, защото и тя като нас има душа и сърце.

Законът на бригадата, обслужваща локомотива, е: „Един за всички — всички за един“. С него по-късно си обясних и стремежът им за постоянна техническа изправност на локомотива, за добрите отношения между отделните сменни машинисти, непрекъснатото предаване опыта на по-младите. И за това самият Стоил Борисов има право да се радва, защото сегашните машинисти Васил Любенов и Кирил Йончев са достойни негови възпитаници и заместници.

Слабичкият и нисичък на ръст машинист сподели още някои съкровени мисли за своята професия и в отделните думи, колкото и да бяха казани обикновено, провирах трудовото всекидневие на един зрял човек, разбрал своето житейско призвание, чувството да бъде полезен другиму. И още нещо. Голямата грижа за машината, за нейния верен устремен бег и щастлива песен.

Златко КАШУКЕЕВ

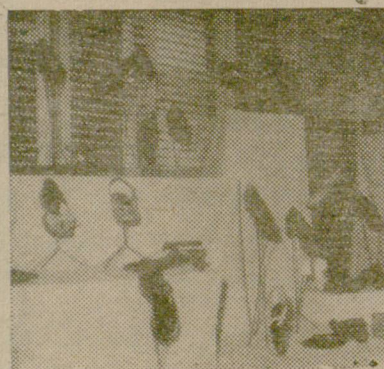
СЪОБЩЕНИЕ

Следващият брой на вестник „Звезда“ ще излезе на 6 януари 1968 година.

на нашето търговско предприятие гражданите ще могат да намерят редица нови стоки — български хладилник „Мраз-40“, който е с по-голяма вместимост и подобрени технически качества, нов модел комбинирана готварска печка „Металургия“, местни и вносни телевизори: съветския „Огонек“, полския „Топаз“ с цветно стъкло, транзистор „Ехо-2“, радиогромофон „Лира-10“ — автоматичен, нови асортименти вълнен и памучен трикотаж, конфекция, обувки и текстил, изработени в нови постановки, съобразени с модната линия. От трикотажа ще получим и пуснем в продажба дамски комплекти и жилетки от травира и кашмелон, детски комплекти от кашмелон, детски и дамски клинове от хеланка и от еластичен плат „Рила“, нови модели дамски чорапи. Ще доставим детски рокли от плат „Лазур“, дамски, детски и юношески рокли в различни модели и цветове от тропикал и други платове, мъжки шуби от диолон, подплатени с каракул.

Още през първото полугодие на 1968 година в магазините ще бъдат пуснати в продажба и нови десени платове — шевиоти 48/2 с 55 на сто синтеза, тропикали 48/2 с 55 на

ни и затворени обувки с гарнитура, обувки с ниски и средни токчета за всекидневие.

Една улица говори...

Зашо конявци наричат това място „Лапери бахчи“, никой не знае. Овощни градини тук не е имало. Плът, обвит с повет и търни, е ограждал горицата от стари брестове. А десетте зли кучета на дядо Иванчо Лапери не позволявали чужда кокошка да влезе тук, нито ли човек да мине. След седем лятното слънце изгаряло вата. Земята се напуквала. Глухо, тъмно и пусто било някога. С право децата се плашели да минават. И възрастните се оглеждали, когато вървели по тъмната пътека, която се превивала между вековни брестове. Дори някои шушукали, че в лапери брестове пошом се явявала „була“ и пищяла за детето си, което загубило в бързината при бягството на турците от Коняво.

После в Коняво се преселваха хора от Цървеняно и Буново. Стопанството раздаде тези места за парцели на преселниците. И ето: от четири години тук започнаха да никнат бързо-бързо къщи. Оформи се нова улица, каквато никой не очакваше. От двете ѝ страни се наредиха кокетни къщи — масивни, с колонки, с открити тераси, с железни балкони. За кратко време се появили железни градини, с вкус направени железни порти и вратички. През две-три къщи се опънаха широки врати за гаражи. По покривите кацнаха телевизионни антени.

— Ново Скопие... — шегуват се някои. Но и малко завист има в тая шегу, защото хората от новата улица изпреварват във всичко староселците. И това е закономерно. Дойдоха предимно хора от двете планински села. Оставиха старите сдуплени къшурки горе и слязоха в селото, където някога са аргатували. Сега те — равноправните кооператори се научиха да живеят по новому.

Улица. Обикновена нова улица, стегната от студа. Колко много може да разкаже тя за хората, които живеят на нея, за тяхното трудолюбие. Една негласна, но хубава надпревара кой по-хубаво да предки къщата, двора, оградата, улицата пред къщата — ето кое отличава хората тук. Селскостроителният подпомага тази амбиция и улицата става една от най-хубавите в Коняво.

Помощта си е помощ, но трябва и сам човек да си помогне. А работливи и сдружени като едно семейство са новодоштите. Бордюри са разтоварени по всички недоправени улици, но на тази улица хората се организираха сами и всеки сложи тия бордюри пред своя дом. Водопроводът, стълбовете за електрическата мрежа пак сложиха сами, с доброволен труд.

— Време няма само за мързелниците — подмята весело седемдесетгодишният Станойчо Арнаутски. Наред с младите работи този старец, за да се разхубави тяхната улица.

И ето — оживя пустото и глухо място. Приятно е на човек да мине сега оттук. Особено вечер, когато се прибират от работа щастливите стопани на новата улица. По утъпканата пътина Теменужка Драганова води трите си деца. Докато тя е работила, те са играли в детската градина. Заруменели от студа, те весело чуруликат, а някое току гребне сняг и го изпрати далеч напред. После в синкавия здрач се мяркат фигурите на Доб

рина, Анетка, Ягодка и на други млади, пълни със сили кооператорки. Събират се щастливите семейства, вечерят и сядат край телевизора или радиото...

Хубави, спокойни зимни вечери!

Сега новата улица е по-оживена от обикновено — новодоштите се готвят за новогодишната вечер. Пред всяка къща почти спира кооперативният камион. С гардероб, скрин, шевна машина или друга някоя новост младият съпруг иска да изненада и зарадва съпругата си. Децата подскачат около възрастните. За тях също има изненади — нови дрехи, хубава книжка с картинки... Майката през свободното време тайно подготвя елхата — голямата радост за децата!

За новогодишната вечер са поканили гости — братя, сестри, свои хора. Ще се съберат около богатата трапеза, ще полейт с искрящо домашно вино свинските пържоли, ще отпуснат сърцата, ще екант песни по цялата улица!

Така посрещат новодоштите ве-

че няколко пъти Новата година. Това стана традиция. А сватба ли ще се заправи, веселба ли в ня-

кой дом ще има, пак цялата улица празнува. И празнува по новому.

Срещнах онзи ден баба Пена — жената на Станойчо Арнаутски.

— Когато се преселихме от Цървеняно, плаках много. Струваше ми се, че ще умра като оставя старата къща, където ми премина младостта. А сега синовете, дъщерите уредиха така живота, че ми се иска да живея, да живея, да се порадвам повече на щастieto на децата и на внуците си... — призна ми седемдесетгодишната старина и сълзи от радост се порониха от сините ѝ очи...

Улицата може да говори. Не само с новите си къщи, уредби, широки стъкла, драперии, шевии, пъстроткани черги и килими. Тя говори с усмивките на хората, с новите традиции и нрави, които те си създадоха и продължават да създават.

Антон КАРАИВАНОВ
(Наш кореспондент)

На снимките:

Стойчо Арнаутски потага шейната на внуците си.

Теменужка Драганова с трите си деца.

Кога започва Новата година

Във всяка точка на земното кълбо новото календарно число започва от полунощ. Поради въртенето на Земята обаче, на различни места по планетата полунощ настъпва в различно време. Това значи, че и Новата година настъпва различно.

Този естествен процес в миналото, особено при околосветските пътешествия, е ставал причина за редица недоразумения, които са се изразявали в „загуба“ или „печалба“ на цяло денонощие. Така например моряците от флотата на Магелан, плувайки все на запад, като се завърнали в Испания през 1522 г., открили разлика от един ден между броя на дните, който те най-грижливо записвали в корабния дневник. Вместо в неделя, както твърдели моряците, посрещачите им казали, че денят на пристигането им е по-неделник. На моряците не им оставало друго, освен да се покаят в черквата, че през време на пътуването си са „нарушавали“ датите на религиозните празници.

ЗАЩО ТОВА Е ТАКА?

Земята за 24 часа се завъртява 360 градуса, т. е. за всеки час тя се завъртява с 15 градуса (360 : 24 равно 15) и меридианът, чиято дължина е 180 градуса, или 12 часа (12 x 15 равно 180), е граница между Западното и Източното полукълбо.

Ако един параход тръгне на изток от нулевия — Гринвичкия меридиан, а друг параход тръгне на запад, то на първия при пресичане на меридиана времето ще бъде с 12 часа по-напред, а на втория по-назад от гринвичкото време.

Значи когато от едната страна на меридиана 180 градуса, например в Източното (нашето) полу-

кълбо е 12 ч. на 1. I., от другата страна — в Западното полукълбо ще бъде 12 ч. на 31. XII.

За да се избегне объркването на датите на месеца, по международно съгласение меридианът 180 градуса се смята за линия на смяна на датите. Тук именно започва най-напред Нова година. Моряците предпочитат по това време да пресичат този меридиан, като се движат от запад към изток, защото тогава те са международно задължени да броят два пъти датата на пресичането, т. е. да празнуват два пъти Нова година. И обратно — тези, които по това време пресичат същия меридиан, вървейки от изток към запад — те са длъжни да прескочат един ден и от 31. XII, те веднага трябва да обрнат календара на 2. I. и Нова година за тях е изгубена наистина.

Когато в нас е 24 ч., в Лондон, Алжир и Акра е 22 ч. В Ню Йорк, Хаваи, Панама и Чили е още 18 ч. на 31. XII. Изобщо всички страни, които са на запад от нас, ще посрещат Нова година толкова часа по-късно, колкото пъти по 15 градуса дължина те са отдалечени от нас. Москва и Ленинград, Одеса и Сирия посрещат Нова година един час по-рано от нас; Калкута (Индия) и Томск (СССР) — 5 часа по-рано; в Австралия, Владивосток и Япония — 9 часа по-рано, а в Нова Зеландия и на Чукотския полуостров на СССР, в Беринговия пролив, посрещат Нова година 11 часа преди нас, а остров Хатам, който принадлежи на Нова Зеландия, е наречен НОВОГОДИШЕН остров, защото жителите там първи се поздравяват с настъпването на Нова година.

Христо ПЕТРОВ

Пиперевските механизатори

Тракторната бригада във филиал „Марек“ в село Пиперево е между най-добрите на ДЗС „Дупнишка комуна“ в Станке Димитров. Големи успехи постигнаха механизаторите. До последния момент те работиха из полето, а когато снежната покривка зави земята, те се заеха да приготвят машините и инвентара си за пролетните полски работи.

Значително преизпълниха задълженията си такива опитни трактористи като Димитър Кърнолки, Славе Палакарски, Димитър Игнатов и др. С поверения му „Беларус“ Димитър Кърнолки извърши мека

оран на 4770 дка, при годишен план 4500 дка. Още по-добро постижение има Славе Палакарски. С верижния си трактор „ДТ-54“ той постигна 8750 дка мека оран, при план 7100. Димитър Игнатов пък се нареди между най-добрите трактористи-косачи на цялото стопанство. Съе своето самоходно шаси той окоси повече от 1500 дка и на няколко пъти окопа кръмното цвекло на полевдната бригада в Пиперево. И как няма да бъде награждаван от партийното и стопанското ръководство, когато положи толкова старание за своевременното прибиране

на фуража от полето. В пиперевската бригада неговото име се сочи като първенец за цялата бригада. И напълно заслужено!

Механизаторите не кръстят ръце и сега. Те стягат сили за новия щурм. И вдигне ли се снегът, отново ще възседнат машините, за да бъдат през новата година в още по-голяма услуга и помощ на работниците от полевдството в борбата за производството на повече, по-качествена и по-евтина селскостопанска продукция.

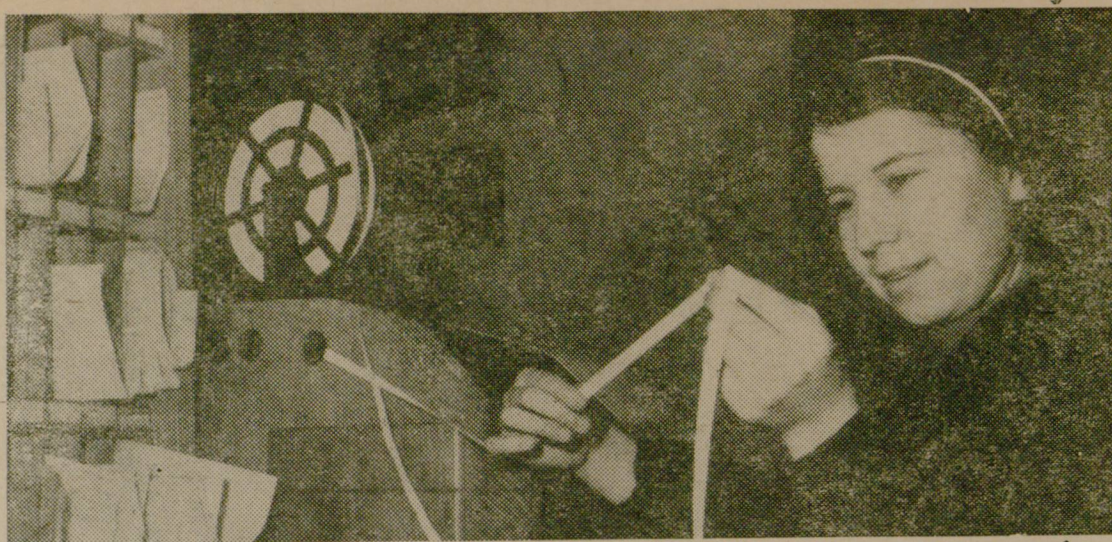
Васил ЗАХАРИНОВ

Комсомолката Виолета Траянова от „Дет.маг“ в Кюстендил предлага разнообразни стоки и подаръци за новогодишния празник.

Телеграми, писма, телефонни разговори...

До какво степен хората ползват
оживеността, която дават на
обществената сфера, работ-
ниците от съобщенията са в колата

на гражданите. Тази напрегната работа по станции и служби се вижда като във фокус в Окръжното управление на съобщенията в Кюстендил. За някои служби, като пощенската, телеграфната, телефонната и други, напрежението е увеличено неколкоструто.

На телеграфното гише няма нито минута спокойствие. Подават се извънредно много телеграми и препоръчани писма. Салонът винаги е препълнен от посетители. Служителките се стараят да обслужат културно всеки. Ето и гражданката Портарска бърза да изпрати телеграма и да честити на своите близки настъпването на Новата година.

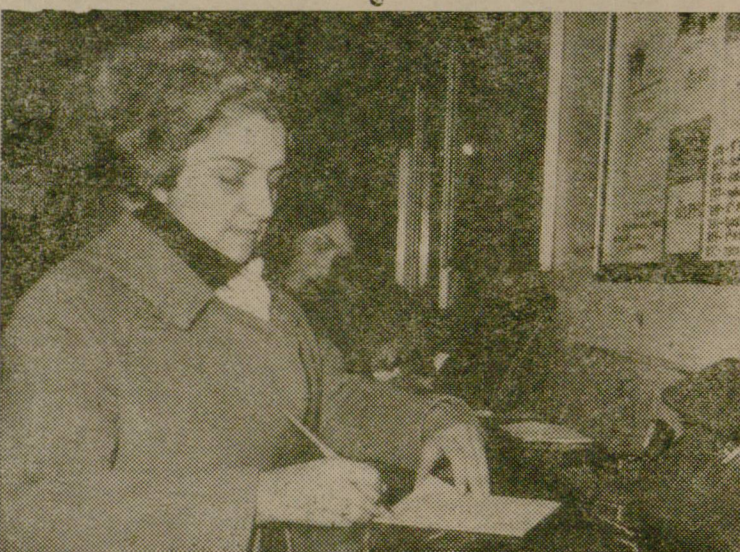
Приетите тук телеграми и писма следват до-нататък своя път — в телетипната зала, където се разпределят по направления и се предават. Поемат ги чевръстите ръце на телеписките. Всекидневно те приемат, предават и препредават от 2 000 до 4 000 телеграми.

А какво да кажем за пощальоните! Те едва успяват да доставят на получателите стотици телеграми. На денонощие тяхното число се увеличава от 150 до 500—600. На своя неотменен пост е и ударникът Васил Тодоров Вуковски, един от най-добрите пощальони. Неговият маршрут сега не е само в една посока, по една улица... Непрекъснато снове от дом на дом, по предприятия и учреждения, за да достави навреме телеграмите на получателите.

Голямо е оживлението и в междуградската телефонна централа. Опитните телефонистки дават връзка след връзка... Всекидневно те осигуряват на гражданите от 2 300 до 2 500 разговора. А ако отидете в автоматичната телефонна централа, ще останете с впечатление, че тук се води сражение със стотици картеници — избирачите непрекъснато се въртят, за да осигурят набраните номера.

Старата година си отива. Пощенци я изпращат много доволни.

Крум ДИМИТРОВ

68 000 лева награди за постоянството на миньорите

През последните години излязоха няколко партийни и правителствени документи, които разрешават въпроса за стимулиране постоянството на работата на отделния производственник в едно предприятие. И с оглед да се намали текучеството на производствениците излязоха 120-то постановление на Министерския съвет от 1962 година и 53-то постановление на ЦК на БКП, Министерския съвет и ЦПС от 1965 година. За различните категории производственици възнаграждението е различно. За миньорите обаче тези два документа предвиждат по една извънредна заплата при навършени пет години постоянна работа в едно минно предприятие. Ако постоянството продължава, то при следващите пет години отново се получава възнаграждение.

Всичко това се посрещна с голямо задоволство от подземните работници. Още първата година след излизането на 53-то постановление само в мина „Бистрица“ 67 души придобиха правото на една извънредна заплата. И за 1966 година ръководството на мина изплати 6 800 лева.

За 1967 година броят на миньори и подземни работници, които имат право на извънредна заплата, достигна 267 души. Тяхното постоянство и упоритост в работата бе възнаградено с 32 000 лв. И тъй като техният брой бе значителен, то партийното, административното и профсъюзното ръководство превърнаха този факт в едно необичайно тържество. На най-съзнателните в работата бяха връщани значки и други отличия. За тяхното усърдие се говори пред всички. Заслужено се почете сърцатостта в работата, стремежът да се произведат качествени въглища и да се спомогне предприятието, в което работят, да стане по-рентабилно, да предава повече продукция на народното стопанство.

Сега, в навечерието на Нова година, в счетоводството на мина „Бистрица“ усилено се подготвят списъците на ония, които имат навършени пет или десет години. И отново над 30 000 лева ще бъдат раздадени през месец януари. Това ще бъде прекрасен новогодишен подарък.

Стимулирането се отразява и в бъдеще ще се отразява благоприятно върху задържането на работната ръка в мина. И ако през 1966 година в мина „Бистрица“ са напуснали 170 души, то за тази година техният брой е около 40 или четири пъти по-малко.

Към тези придобивки за миньорите през 1968 година ще бъде прибавен и новият жилищен блок с над 80 апартамента.

КУБА ПРАЗНУВА

На 1 януари 1968 година кубинският народ ще чествува деветгодишнината на своята революция.

На 1 януари 1959 година вълната на народния гняв помете корумпираното, продало се на САЩ правителство на Батиста и установи нова революционна власт. В Западното полукълбо възникна първата социалистическа държава.

Куба се състои от един голям и 1 600 малки острова с обща територия 114 500 квадратни километра. Стратегическото й положение и особено богатствата й са били лакомия за апетитите на всякакъв род експлоататори. Първоначално това са били испанските и английските завоеватели, а по-късно САЩ и нейните компании. Американските компании бяха превърнали икономиката на страната в монокултурна. В Куба се отглеждаше само захарна тръстика и тютюн. Но дори и за тези култури нямаше развит местна индустрия. Преработването им ставаше изключително в чужбина. Тази едноностранчивост в икономиката даваше на половин милион работници само сезонна работа и ги обричаше на полугладно съществуване.

ствуване.

Природните богатства на Куба са големи. Почвата е изключително плодородна. По ливадите пасат многобройни стада добитък, недрата на земята крият неизмерими минерални залежи, големи са и рибните богатства. Но преди девет години Куба бе богата страна, населена с беден народ. Обработваемите земи се намираха в ръцете на едрите земевладелци, представляващи само 1,5 на сто от населението. На тях принадлежяха пасищата и добитъкът. Горите хищнически се изсичаха. Откритите минерални богатства се разграбяха без оглед на бъдещето. И всичко се изнасяше в чужбина. Само за шест години — от 1950 до 1956 година — в касите на американските компании постъпиха от Куба 241 милиона долара чиста печалба. А народът на Куба живееше в крайна бедност, двеста хиляди селски семейства нямаша нито педя земя.

Колко много е направено за девет години! След установяването на революционната власт

земята бе иззета от едрите собственици и бе раздалена на безимотните. Национализирани бяха капиталистическите промишлени предприятия, включително и чуждестранните. Национализирани бяха и банките. Иззета бе едрата жилищна собственост на индустриалците и бацкерите и в тези жилища бяха настанени бездомните. Голям размах придоби жилищното строителство.

Държавата отпуска огромни средства за строеж на жилища, насърчава и кооперативното жилищно строителство. Само в провинция Камагуй са построени 4 000 квартири за работниците от захарната промишленост и промишлеността по преработката на животински продукти.

Голяма част от капиталовложението се влагат за разширяване на производствената база: за строеж на нови електроцентрали, за изграждане на нови напонни системи и съоръжения, за нови предприятия на захарната и текстилната про

мишленост, на промишлеността за преработка на животински продукти, за нови мини и рудници.

Куба се слави с тютюна и кафето, с рибата и особено със захарта си. За отглеждането на захарната тръстика се полагат особени грижи. По полята на Куба работят много машини, внесени от Съветския съюз и социалистическите страни, а сред тях и 4 000 трактора носят марката на България. Тази година бяха произведени 6 700 000 тона захар. Строят се и се разширяват рафинерии, складове за захар, съоръжения за товарене и транспорт на захарта.

Влязоха в строя и вече дават енергия и светлина нови електроцентрали. Пристанището на Сантяго сега е залято със светлина от новата електроцентрала Ренте, построена с помощта на Съветския съюз.

Товароподемността на кубинския търговски флот се увеличи пет пъти. Сега той е най-модерният в Латинска Америка

и разполага с океански търговски кораби, с риболовни траулери.

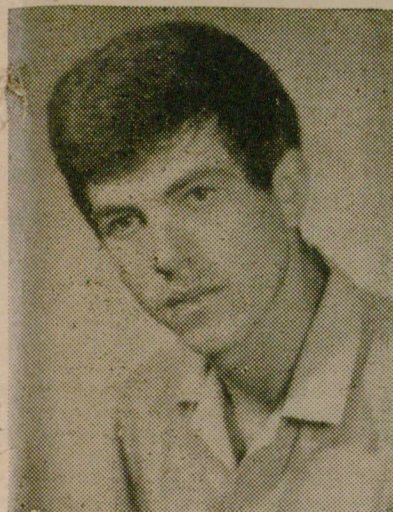
В Куба не се прави разлика между бели и черни. 7 800 000 жители се ползват с еднакви права. Те са неразделна част от революционната армия и революционната милиция на страната, която отблъсна контрареволуционерите при Плайя Хирон и която денонощно стои на стража на революционните завоевания. И тази армия непрекъснато се учи. Само през 1961 година в резултат на масовия поход за ограмотяване над един милион души се научиха да четат и пишат.

Малка Куба е част от голямото и близко на всяко честно сърце семейство на социалистическите страни. Наред с тях тя върви по революционния път на своето развитие и с всяка изминала година множи своите успехи.

Изминалите девет години на революционна народна власт представляват велик исторически етап от развитието на Куба и кубинския народ, тръгнал по пътя на социализма.

Роза ЯНОВСКА

МЛАДИЯТ БРИГАДИР

бригадир не се откъсна от ремонтната работилница, докато не видя ремонтиран и последния плуг. Упоритостта му победи. Хората впрегнаха добитка и засяха навреме всички площи. Доверието им към младия бригадир започна бързо да расте.

Занизаха се усилен дни. Ако някой потърсеше Христо в селото, не можеше да го намери — той беше непрекъснато из полето, при хората, които заедно с него воюваха за почетното място на своята бригада. Намираха го само най-упоритите. И тези, които знаеха за репетициите на самодейния театрален колектив в селото. Христо и тук е между първите, между най-редовните посетители на репетициите вечер.

И седма бригада на младия бригадир полека, но неотклонно се изкачваше все по-нагоре по стълбицата на съревнованията се бригади. И по изпълнението на селскостопанските задачи, и по-икономическите показатели на трудовата дейност тя стана една от най-добрите бригади на цялото ДЗС във Ваксево.

Лойде и най-голямата награда за младия бригадир — той стана член на Българската комунистическа партия. Синът на комуниста стана също комунист!

И Христо заработи с още по-голям ентузиазъм. Докато преди години работниците от неговата бригада странеха от тютюна и почти винаги не изпълняваха плана по декари, тази година бригадата на Христо преизпълни плана си за засаждането с тютюн. И макар годината да не бе от най-плодородните за овощарството, неговият колектив получи много добри резултати в производството на ябълки и круши, преизпълни плана си за джанките и цвеклото, за силажната ръж и за редица още култури. Наскоро работниците от неговата бригада завършиха засаждането на младата ниска стеблена градина на площ 130 дека и сега всички сили са съсредоточени към производителската манипулация на тютюна.

Видят ли ваксевичи младия бригадир Христо Вучков, претнал през рамо бригадирската чанта, бързат да го поздравят другарски, да се посъветват с него. Приятно е да бъде с него човек. И всеки, който е имал възможността да разговаря за бъдещите му планове, е разбирал голямото му желание да продължи образование то си, да стане агроном и с нови сили и знания да се захване да преобразява родния край.

Антон КАРАМФИЛОВ

В

сички в Коянво го знаят — звеното на Лиляна — Дупинова. В първа бригада четвърто звено е здравият стълб,

якият гръбнак — опора та и примерът. За първи път в ТКЗС „Д. Благоев“ Лиляниното звено получи званието „Звено за комунистически труд“. Сега вече има няколко звена, но преди две години трябваше някой да поведе хората — и това беше звеноводката-комунистка Лиляна Дупинова, кандидат-член на ОК на БКП.

Кратка е биографията на полеводното звено, но делата му се помнят. И още повече изпъкват те на фона на предногодишното настрояние, което дойде заедно със снежната пелена да стопли сърцата на кооператорите. В затоплената соба, когато подкача капакът на чайника и през чучурчето излита парата на греяната ракия, навън спят в топлите бели прегръдки овощните дървета, изораните ниви...

В Лиляниното звено има ред и всеки си знае работата. Невестите са полеводки, опитни тютюнопроизводители, а мъжката част е разделена на две — коларите с отговорник Георги Лазов и овощарите с отговорник Иордан Лазов.

Така е по-леко, не се губи време при разпределянето на работната ръка...

Жените на Лиляна — Нада Драганова, Мария Манова, Мария Манчева, Славка Иванова, Верка Райчева и другите, са между първите по набрани низи кехлибарен първокачествен тютюн. Звеното разсажда 60 дека тютюн в „Търлите“.

ПРОСТИ ЧОВЕШКИ РАДОСТИ

„Валога“, по терасите на „Крайния рид“, а после семейно го бере и калъпи...

Звеноводката Лиляна и Нада Драганова имат по 1300 низи — най-много от всички, а двете Марияйки с по 1200 низи ги гонят по петите. Още няма точни изчисления, но четвърто звено с около 16000 низи ще бъде на първо място. Всяка жена вече е пригответила за предаване на държавата по 200 кг добър тютюн.

Има с какво да се похвалят пред Нова година Лиляниното звено. Тяхната овощна градина „Под брего“ роди едробузи тетовки, златожълти пармени, а картофите Бинте и крмното цвекло се екстра качество. Това е нещо, в което няма нищо чудно. Затова и звеното получи отдавна Паспорта на трудовата слава.

В декемврийската мъгла няколко забравки се носят плавно по шосето и белите им крила се развяват като крила на птици. Жените на Лиляна са пак в стопанския двор, там, където е сушилната. Рязането и сушенето на „ошавки“ е работа тъкмо за сезона. По всички пътища тръгват напълнените чували

с манипулиран ошав — всичко е за износ. Майсторки в сушилната са и Славка, и Верка, и приятелките им...

В местността „Спротива“, в „Ливадите“ са ширнали снага 200 декара млади нискостеблени овощни насаждения — ябълки и дюли. Техните грижливи стопанки вече са ги пригответили за зимата — долният край на стеблата е обвит със слама и найлон. Колкото и да рипат зайците, нежна та кожа на дръвчетата няма да стигнат. Същото е и с черешите, строени по терасите на „Валога“ и „Крайния рид“ като напети войници. Още миналия месец трудолюбивите хора на Лиляна наториха земята със суперфосфат и амониева селитра, а около дънерите зачичиха почвата.

Не се спира малкият, но сърцат колектив пред зимния студ. Рабо-

та винаги се намира. За това всички са доволни — получиха и натурално възнаграждение — по 1 кг царевица на човеко ден, ечемик, трици... А сега очакват и заплащането на трудолюбните, което няма да е малко.

И в труда, и в почивката звеното е заедно. Всеки ден е празник за работниците — и на полето, и в затопления дом, защото тяхната радост е да бъдат заедно. Тая вечер ще слушат беседата на учителката Цветана Илиева за възпитанието на децата в семейството, друг път ще полети весело камион към Бобошево да отнесе невестинската глъчка отгартък Струма, където ще научат как работят там кооператорките...

Идва Новата година със зачервени аленни страни. Звеното пак ще бъде заедно. Лани срещнаха старата 1967 година в гостоприемния дом на Георги Соколов. Сега ще я изпратят, за да срещнат новата гостенка — шейсет и осмата. Пак при бай Георги ще са, а може и друг дом да е наред — кой знае?

В тоя дванадесети час ще се кажат много на здравици и благословии, ще звънят с различни гласове чашните.

Но на най-видното място на новогодишната богата софра ще седи хорската обич и ще прелива в задружната радост на колективния живот.

Георги НИКОЛОВ

Овчарите от групата на Любен Димкин в с. Червеч брег се радват на своите агнета

ОВЧАРСКА ПРОЛЕТ

Ръми и се стеле пухкава снегушка. Студ е сковал реката, локвите. Скреж е осребрил дъбака. Верила е вулкан от мъгли. А долу, в подножието ѝ, е пролет. Овчарска пролет...

Това определение чух преди няколко дни от Кирил Митин — отговорник за едно от осемте стада на ТКЗС „Коста Петров“, които са в Сапарево:

— Заагнят ли се овцете, заприпкат ли агнета в кошарите, дошла е нашата, овчарската пролет — засмя се той, като чистеше поленалото по дрехите му сено — току-що беше хранил животните...

И така, едва що дошла според календара зимата, а Кирил вече посреща пролетта. В бялото му

стадо — все кръстоски първа година, блеят 94 агнета.

Амбицирал се е Кирил, а и неговите другари Георги Бимбов и Георги Цветанов да отгледат стадо, та всекиму око да хване. По цяла нощ фенерите не слизат от ръцете им. Овчарникът е преустроен като родилен дом — едно отделение за родилките, друго — за привремите, трето — за майките и четвъртото, най-уютното — за агнетата. Как им се радват овчарите! — И колко нежност са успели да съберат в сърцата си при този труден овчарски живот!

— Мъркушке, Калешке... виж, мари, дъщеричка... синче — говори приведеният нал овцата човек. От фенера сянката му

върху стената изглежда огромна в сравнение с малкото треперещо агънце, което той нежно държи в заграбелите си ръце. Така ги задойват в тези студени нощи. И как ги разпознават после — толкова много агнета, това си е техен секрет.

В „Сечмен“ има друго стадо. Също 273 овце първа година. Там овчаруват братята Владимир и Йордан Айдарови и Йордан Никлини. Те скритом се надпреварват с групата на Кирил Митин.

А най-високо, загнезден на завет край бистрия поток „Шарбан“, е овчарникът на Лазар Никлини, Никола Златанчев и Костадин Нешев. Хубаво гледано стадо. Овчари по призвание. И тримата — овчарско потекло. Не е случайно, че от ред години са първи в млеконадоя. Три хиляди литра над плана имат само това

лято. И вълна повече настригаха. Но труд шо не прави — казва Никола Златанчев. — Още през пролетта разделяме стадото на две крила, та по-добре да им настояваме в пашата и при водопоя. Пазим ги от сланата и от лютивите тревии...

Не, това не е желание да се похвалят. Грижа има в думите на овчаря.

— С ярмата сега сме добре. Но сеното — киснало и черно, не е никаква храна. Овцете ще западнат, ако не се промени тревния фураж.

Допаднали са си и тримата с тази грижовност към стадото. Даже Костадин — комсомолецът. Лани, дето се вика, невеста доведе, а не се прибира, докато не оправи овцете. Чак в тъмно по-

ема по синкавата пъртина към селото...

Мераклии са сапаревските овчари. Тук, в полите на Верила, те отглеждат над 2000 овце. Не знаят почивка и се надпреварват кой по-хубаво стадо ще поведе и повече литри над плана ще има. Осем стада са. Ето, преваля декември, а в нито едно няма аборт, не е допуснат см ртен случай. И ми се струва, че стопанството е донякъде длъжник към тези хора. И легла по-добри да им се намерят трябва, и отопление да им се осигури, а за по-младите и подходяща литература да се закупи...

Стеле се пухкава снегушка над Верила. В синкавата нощ блещукат светлинки. Овчарските фенери. Хората, забравили съня, създават своята пролет...

Спас ВУКОВ

СЪЗРЯВАНЕ С ГОДИНИТЕ

Едва когато извърви дългото разстояние, когато спре за отпих, човек оглежда своя път, разбира смисъла на извършеното. И едва когато се свечери, когато свърши напрегнатият трудов ден и дойдат белите часове на вечерта, човек оглежда пътя, заключен от изгрева до залеза, осмисля стореното и останалото завинаги несторено. И едва когато делниците отстъпят на часовете на празника, човек отправя очи в миналото, за да направи сам равностметка на своя труд и на своите години.

Така се случи и с него. Трябваше да дойде празничният ден, за да спра при него, да поседим като стари приятели на размисъл и да поговорим за всичко полезно, направено и пропуснато през тия близо 15 години непрекъсната работа.

Може би затова любопитството ми при нашата среща се засили още повече. По-точно у мен се засили желанието да науча почти всичко за творческата работа на Любен Кацарски. И нашето съвместно пътуване през годините започна. Сега, срещу шестнайото

то посрещане на Нова година в шивашкото предприятие „Марек“ в Ст. Димитров...

... Годината на прохождането на предприятието. Работата е напрегната, още с трудности. Близо 600-те работници, разпределени на три смени, почти кретат по пътя, пишат с труда си първите страници на историята на предприятието. Тогава той е сменен техник. Все още липсват специално подготвени технически кадри. А техниката? Тя е съвсем примитивна. Трябва да се работи и мисли непрекъснато за усъвършенстване, за въвеждане на нови машини. А работата на техниките се състои само в ремонта на дребни машинни части в работния салон. С разширяването на предприятието се увеличават възможностите за творческо приложение на идеи, които узряват в процеса на работата. Кацарски е назначен за помощник главен механик. Най-важното от този ден е да се изучава от всички машинната теория, да се квалифицират техническите кадри. Със съдействието на ръководството към предприятието е сформирана и обзаведена техническа

работилница. Тук с общи усилия вече могат да се изработват отделни части за машините, да се внедрят нововъведения. И едва първият самостоятелен успех, първата рационализация, дело на Любен Кацарски, осъществена с труда на все още малобройния колектив на работилницата. Изработена е краче на машина за шиене на прави ивици. А после всяка година донася нови плодове в рационализаторската дейност на Кацарски и колегите му. Внедрява се машина за шиене на две срещуположни копчета, една твърде трудоемка операция. Започва редовна работа автоматична гладяна преса за окончателно огладяване на облеклата.

С годините предприятието се разраства все повече, марката му става популярна в много страни. Колективът печели авторитет и трудови победи. А с него съзряват и те — неспокойните хора от работилницата, съзрява и той. От 1964 година Любен Кацарски е назначен за завеждащ техническия прогрес в предприятието. Една голяма задължение, което пред полага напрегнато всекидневие.

Усложнява се самата работа. Трябва да се полагат грижи за цялостния производствен процес. Колективът се разширява. Към него се присъединяват с дейността си технологи, техници, моделиери.

Целта е да се усъвършенствуват отделните производствени операции, да се облекчи трудът на работниците, да се внедрят нови технологии, да се снабди предприятието с най-нови високопроизводителни машини. И пак идват дните на добри плодове. Под ръководството на Кацарски се внедряват приспособления за изработване подгъви на облеклата, машина за пробиване на кръгли отвори за поставяне на рапидките на каубойските панталони — един от най-трудоемките процеси; приложение намират машина за от-

печатване на данни върху етикета за облекла, машина за шиене на бомбелни копчета, с която се премахва ръчният труд. С особено значение е контролно-прогледната маса. За около 9 месеца тя е дала икономически ефект 25 000 лева. Чрез нея един работник проверява качеството на плата, а машината отбелязва дължината му. Съоръжението е със специален брояч и магнитен уред.

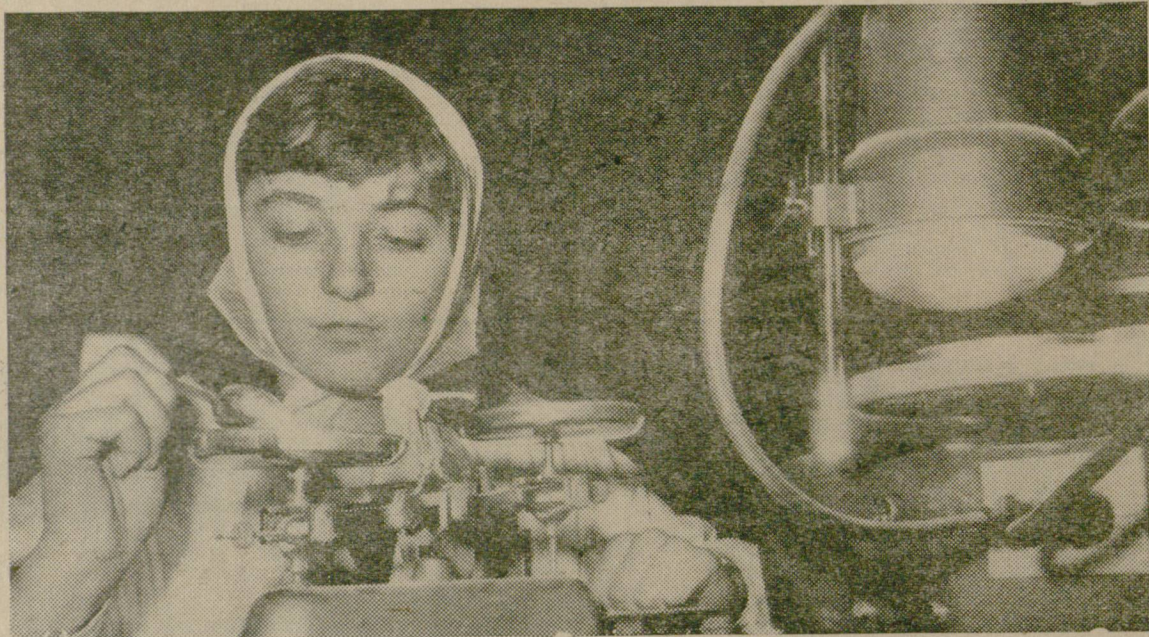
Малкият колектив на работилницата, заедно с инженерно-техническите специалисти, полага грижи и за доставката на високопроизводителни нови машини на равнище. Посредством тях се увеличават производителността на труда и се облекчава значително трудът на шивашките работници.

Това е част от извършеното през изминалия път на годините. В тях — в осъществените идеи и намерения — е смисълът на изживяното, на труда на колектива и на Кацарски.

Стана дума за Новата година, за празника. Кацарски поразови плановете за дейността през 1968 год. и сподели:

— С още по-големи усилия ние ще продължим една обща идея — техническият прогрес да достигне високо равнище. Ще осъществим транспортно съоръжение за пренасяне на балирана продукция, което досега се извършва ръчно; механизирано набиране на една част от платовете в кройката; премахване на ръчното очертаване на първия плат и настила. Що се отнася до празника, той ще донесе радост за всички. И за нас. Преди всичко е това, което сме постигнали, и е това, което е още очакване...

Петър АНДАСАРОВ
(Наш кореспондент)

Новият цех за керамични кондензатори в Кюстендил има само няколко месеца производствен живот. Но неговият млад колектив се стреми да овладее сложната техника и технология за производството на по-съвършените и ефективни кондензатори, с голямата надежда през 1968 година да постигнат по-хубави успехи.

Между многобройния колектив е и комсомолката Соня Павлова. Нейната задача е отговорна, но тя успешно се справя с нея. Осторожно и внимателно следи уреда за изследване на влажността на материалите, които се използват за изработването на керамичните кондензатори.

С много любов и старание работят на монтажния конвейер Никола Борисов и Розалина Ковачка (при производствената операция маркировка), а така също и младежката бригада на Венета Терзийска, която работи на операция поставяне на дискове в изводи.

Текст и снимки: Йор. МИЛЕНКОВ

ПРЕКРАСНИ БРИГАДИ

Последният сняг, който засипа района на машинно-тракторната станция в Кюстендил, сякаш искаше да напомни на механизаторите, че е дошло време да дадат отпих на своите стоманени коне, да ги подготвят за новия им полет през ранната пролет.

Вървим с главния агроном на станцията Васил Василев из района и гледаме машините. А върху гърбовете на тези неуморими коне снегът-шегобиец бе поставил бели пухкави седла. И някак ни стана тъжно — и мило — върху седлата сега ги нямаше смелите ездачи, неуморимите механизатори. Но и това не ще се забави. Напролет, стопили се снежният кожух, за да напое гръдта на чернозема, ездачите отново ще бъдат при своите „коне“.

А сега всеки си има други грижи. Механизатори, стругари, шлосери — всички са изпълнени с едно желание: навреме да свършат с ремонта на машините. Навсякъде из района — в работилниците и сервизните помещения — кипи напрегнат труд. Наблюдаваме струговете — тези тайнствени люлки, които изработват отделните детайли за повредените през годината машини. Стругарите знаят колко прецизност и точност, колко сръчност и внимание са нужни за изработването на всяка част, която се очаква от ремонтните групи. Затова така осторожен е и стругарят, с който разговаряме — Кирил Тасков.

— За нас Новата година кажи-речи е настъпила — сподели той. — Планът за старата година сме изпълнили...

Неговите думи напомниха, изглежда, нещо на моя събеседник и главният агроном на станцията доуточни:

— До края на годината ние трябваше да извършим 60 на сто от ремонта на машините. Това сме направили. Механизаторите от ремонтните ни групи не се посрамираха — винаги са били готови да се справят с възложените им задачи...

Вървим и разговаряме. Но в една от работилниците думите ни отлетяха в простора от шума на машините и ударите на чуковете. Пред нас отиваше от една машина някакъв гайки млад механизатор. Живите му очи блестяха от запаленото му тук-там с масло лице. Главният майстор на групата по ремонта на двигателите руският Любен Четирски се е наложил с възискателната си работа. Дългогодишен работник на кюстендилската станция е той, опитен монтьор!

Разговаряме за качеството на ре-

монта и с механика Славчо Данчев — Васил Ризов, Георги Григоров. Към мен се приближи и мой стар познат, механизатор. Той се позавъртя около разглобената машина, попила тук и там и като голяма познавач подчерта:

— Бива си го качеството на работата. С тия машини напролет няма да закъсаме из полето...

— А с какви нови машини ще ви зарадва Новата година? — попитах главния агроном на станцията.

— Ще имаме и ние подарък от Дядо Мраз — усмихна се той. — Ще получим 10 нови тютюнопосадъчни машини. С тях ще можем да окажем голяма помощ на кооперативните стопанства при засаждането на тютюна. Ще получим и нови български трактори „Болгар“, за да облекчим труда на хората в обработката на почвата в младите овишни градини. И нова, съвременна техника за окомплектуването на тези машини ще получим. Може да се каже, че през идната година ще бъдем в състояние значително да облекчим труда на кооператорите от нашия район. В много прощесии, за които сега се отделят хора от полевдните бригади, през идната година ще работят наши механизатори...

Спомних си, че колективът на кюстендилската машинно-тракторна станция вече за трети път е носител на юбилейното преходно червено знаме на ОК на БКП, ОНС и ОСПС. Затова попитах събеседника си:

— За какви заслуги спечелихте това високо отличие — първенец станция в окръга?

Главно заради голямата помощ, която оказахме през годината на кооператорите в отглеждането и прибирането на културите. Ние изпълнихме план от 691 000 декара мека оран. Имаше прекрасни бригади, които станаха носители на Паспорта на дружбата. Между тях е бригадата на Димитър Бумбарски и с. Друмохар. Имаше и бригади, които заслужено завоюваха званието „Бригада за комунистически труд“. Седем други тракторни бригади упорито се борят за комунистическо звание. И цялата ни станция работи с амбицията да завоюва комунистическо звание...

Разделихме се. Зад мен остана белият саван на площадката на работилниците на станцията. Отново пред погледа ми изпъкнаха тракторите — тия стоманени коне, върху гърбовете на които имаше сребърни седла.

Стоян РАМНАЛИЕВ

За трудолюбието — три ордена

Тодорка Ракиджийска е от онези жени, с които можеш да се похвалаш за всичко, която не крие нищо от другарките си. Тази напета и енергична жена, отгледала с много обич две деца, се отличава сред своите съселяни в Усойка с голямата си находчивост и трудолюбие. Прегърнала идеите на партията още през 1944 година, тя никога не е жалила силите си и уменията си за развитието на кооперативното стопанство. Още при образуването му дружките ѝ я избраха за зеноводка. И седем години тя беше за тях и за всички в селото пример и образец на истински стопанин.

С каквото и да се е захващала Тодорка, все на добър край ще е довеждала работата. Но най-много успехи пожъна като тютюнопроизводителка. Златна култура е тютюнът за много стопанства, за много семейства. С такова разбиране се отнася към него и знатната тютюнопроизводителка. И ако се сложи

личният ѝ дял на везните на кооперативното стопанство, той ще наежи твърде много. Почти всяка година Тодорка произвежда по над 1 000 килограма висококачествен тютюн. През 1964 година например достигна 1 035 кг или по 207 килограма средно от всеки декар. Средната цена възлезе на 2,24 лева. А ето че миналата година достигна 1 129 килограма или по 282 килограма от декар. Но сега вече и средната изкупна цена е значително по-висока — по 2,36 лв. килограма. Тази година по всяка вероятност успехите ѝ не ще бъдат по-малки. Набрала е 2 600 низи. А колко любов и грижи са просмукани в златните тютюневи листа, за да бъде сега така светъл и завладяващ златният цвят на тютюневите калъчета, с които упоритата тютюнопроизводителка приготвя своите бали!

И напълно заслужено Тодорка Ракиджийска неведнъж е удостоявана от Президиума на Народното събрание с най-високи отличия.

През 1959 година тя получи „Мароден орден на труда“ — бронзов, през 1964 година „Народен орден на труда“ — сребърен, а миналата година стана носителка и на „Червено знаме на труда“.

Неведнъж за голямото си трудолюбие знатната тютюнопроизводителка е удостоявана с награди и от ръководството на кооперативното стопанство в Усойка. На два пъти е награждавана с ръчен часовник. Заслужено бе изпратена и на Първия учредителен конгрес на Съюза на ТКЗС.

Излизват се последните дни на старата година. Излизват се една по една и златните низи с тютюн на Тодорка Ракиджийска, за да се превърнат в стегнати бали. А превърне ли се в бала и последната низа, опитната тютюнопроизводителка вече ще е започнала и подготовката си за новата реколта, за да бъде тя още по-урожайна.

Кирка ПАНЧЕВА

Какво да приготвим за новогодишната трапеза

ТАРАНА ХАЙВЕР: 50 г хайвер, 400 г олио, малка глава лук, 100 г хляб, лимонов сок (винена киселина) и вода. Приготвяне: Хайверът се изчиства от ципите. Постава се в порцеланов съд и се стрива с дървен чук или дървена лъжица около 5 минути. След това се прибавя при непрекъснато триене олио на тънка струя. Внимаваше да не се пресече хайверът. В началото или към края на прибавянето на олиото се поставя накиснат и изстискан хляб. Ако хайверът се съхранява по-продължително време, хляб не се поставя. При разбирането хайверът се втвърдява, затова трябва да се прибавя по малко вода или сифон. Накрая разбитият хайвер се нагласява на вкус с лимонов сок и дребно нарязан лук. Поднася се гарниран с маслини.

ПЪЛНИ ЯЙЦА: ПРОДУКТИ: 4 яйца, 100 г масло, сол, чер пипер, червени пиперки от туршия и руска салата. **ПРИГОТВЯНЕ:** Яйцата се сваряват. Отрязват се малко от едната страна и се издълбава жълтъкът, който се разбива с масло, прибавя се сол и черен пипер. С така приготвената паста се пълнят издълбаните яйца и се подреждат върху подложка от руска салата. Върху всяко яйце се поставя изрязана като гъба червена пиперка и върху нея се правят точки от масло. Поднасят се като предястия.

ЗАДУШЕНИ СВИНСКИ ПЪРЖОЛИ: ПРОДУКТИ: Килограм свинско месо, 3—4 супени лъжици мас, глава кромид лук, една пълна супена лъжица брашно, малко доматено пюре, две-три кисели краставички, чер пипер, сол и магданоз. **ПРИГОТВЯНЕ:** Месото се нарязва на пържоли, които се начукват. Нарязват се със сол и чер пипер, овалват се в брашно и се изпържват. В същата мазнина се приготвя сос от дребно нарязан лук, прибавя се доматено пюре, колкото да освежи соса, брашно и се разрежда с гореща вода или бульон. Подправя се на вкус със сол и чер пипер. Прибавят се пържолите и се оставя да се задушава на тих огън. Към края в ястието се прибавят дребно нарязани кисели краставички и се поръсва с магданоз. Поднася се топло.

НОВОГОДИШНА ТОРТА: ПРОДУКТИ: Шест яйца, 150 г захар и 18 г брашно. За крема — 250 г краве масло, 200 г захар, три яйца и един прах ванилия. За сиропа — 100 г захар, 100 г вода и един прах ванилия. **ПРИГОТВЯНЕ:** Отделят се белтъците от жълтъците. Към жълтъците се прибавя една трета от захарта и две супени лъжици вода и се разбиват с тел на водна баня до леко затопляне. Разбиването продължава до сгъстяване. Отделно се разбиват на твърд сняг белтъците, като към края им се прибавя останалата захар. Към разбитите белтъци се прибавят жълтата смес и след това брашното. Кремът се прибавя, като се разбиват на водна баня яйцата със захарта до загряване. Разбиването продължава, докато сместа се охлади. Отделно се разбива маслото и към него се прибавя яйчната смес. Ароматизира се с ванилия и една част се оцветява с какао. Тортата се намазва с бял крем отстраня и полепва съсчукани орехи. П. МАРКОВА

В радостно очакване на новогодишния празник децата от по-голямата група в VIII детска градина в Кюстендил избират по дарци за по-малките си другарчета.

В ЦАРСТВОТО НА ПРИКАЗКИТЕ

Ако за възрастните до голяма степен празниците са загубили своята магическа сила и у тях е останало само необикновеното настрояние, то за децата празникът е наистина едно магическо пътуване в света на приказките и мечтите, в държавата на един реален свят, който колкото е по-фантасматичен, толкова става по-действителен. Особено когато този празник е посрещането на Новата година...

— Заповядайте в моите дворци и замъци. Не забравяйте, че в тях царува доброто, а злото е винаги надхитрено и победено... С тези думи ще посрещне на Нова година своите гости Владетелят на замъците от приказките, които сега са построени в салоните на Окръжния пионерски дом. И пионерите ще влязат в един истински приказен и фантастичен свят. Стражите, които ще стоят на входовете, и тези, които ще ги придружават в

обиколката, ще помогнат във въображението им наистина да очувстват Котаракът в чизми, Червената шапчица, Снежанка, Спящата красавица, Хензел и Гретел, добрата Герда, малкият Мук, Пинокио и мн. др. любими герои.

— В тези новогодишни светли часове ви поздравявам от все сърце и ви пожелавам здраве и бодрост! Само една война нека да не престава да бушува — войната срещу двойките и тройките, срещу мързела и незнанието! — с тези думи пионерите ще бъдат посрещнати от Дядо Мраз, който ще ги въведе в залата, която е превърната в космодрум, по чийто таван летят в орбити кораби с космонавти. Огромни картини ще направят пионерите непосредствени съучастници в казането на хора на чужди небесни тела — Марс, Луната и Венера... В същия салон драмсъставът, ръководен от актрисата в Кюстендилския теа-

тър Лилияна Стойка, ще представи пиесата „Снежко“ от съветската писателка Любимова.

Оттук гостите на Владетеля на приказното царство, на царството на науката и техниката и на Дядо Мраз ще се забавляват по избор. Едни могат да отидат на стрелбището, други да посетят игротеката, където ще има различни и увлекателни игри, трети могат да погледат весели детски филми в специалната зала и най-сетне любителите на кукления театър могат да видят интересната постановка „Тръгнал Зайко за елхичка“.

Ръководителката Антоанета Енева е подбрала такива същини помощници като Цветанка Иванова, Катя Христова, Христина Павлова и др., които ще поднесат на своите зрители наистина интересен спектакъл.

За да се създаде тази радост на пионерите, колективът на Окръжния пионерски дом е започнал да

работи още на 10 декември. Всичко те са направили със собствени сили и средства, със свое въображение. Трудно е да се каже кой е работил най-добре, кой е имал желание да създаде повече интересни преживявания на децата, кой ги е обичал повече. И Жени Портарска, и З. Гешева, Ив. Велинов, Мишо Михайлов, Испиридон Станчев, заедно със своите колеги са успели да превърнат салоните на дома в един чуден свят, в който ще пътуват с увлечение всички пионери от Кюстендил, а и тези от близките села — Слокощица, Багренци, Ябълково, Соголяно, Згурово, Граница и други.

От 1 до 5 януари Окръжният пионерски дом ще бъде посетен от близо 2 000 пионери, които тук ще отпразнуват Новата 1968 година, която за тях ще бъде година на радост и щастие.

Христо СОТИРОВ

ОКРЪЖНИЯТ КОМИТЕТ НА ПРОФСЪЮЗА НА МИНЬОРИТЕ — ГРАД БОБОВ ДОЛ

ЧЕСТИТИ
Новата
1968

година

на миньорите, инженерно-техническите работници, служителите и техните семейства с пожелание за големи успехи в производството и щастие в личния живот.

Държавна спестовна каса — Кюстендил

ЧЕСТИТИ Новата 1968 година

на всички свои служители и клиенти,
като им пожелава много здраве и големи печалби
от новогодишния дял на Държавната лотария.

На 4 януари 1968 г. Държавната лотария ще раздаде:
едни напълно обзаведен двустаен апартамент, един двустаен апартамент,
25 леки коли, 10 000 лева, вилио място и много други.

ОП „Селскостопански мелиорации“
Кюстендил

Партийното, административното, профсъюзното и комсомолското ръководство

ЧЕСТИТИЯТ

НОВАТА 1968 ГОДИНА

на всички работници, механизатори, техници, инженери, служители и техните семейства и им пожелава
крепко здраве и нови успехи в строителството на социализма.

1967 ГОДИНА, СТРОИТЕЛНА

Строителството е един от най-ярките белези на социалистическото всекидневие на родината и същевременно убедителен залог за оптимистичното ѝ бъдеще. То става все по-динамично и разностранно и негово следствие е динамичната и разностранна промяна в облик на страната. Промена се и обликът на нашия окръг — строителството разкрива градските и селата, подобрява бита, създава поминък.

Всеки знае как колоритно протича неизменният ритуал при тържествено откриване на завършени обекти, както и при първа копка на нови строежи. Такива събития винаги се превръщат в празник.

Много такива празници станаха в окръга през изминалата 1967 година и е невъзможно тук да се разкаже за всичките.

Да започнем с окръжния център. Ако гост на града пътува по софийското шосе, преди да навлезе в Кюстендил най-напред вдясно от пътя ще спре поглед на бялата ефирна сграда на цеха за керамични кондензатори, начелен етап от строежа на бъдещия голям завод. Ако гостът мина с влак, ще премине край модерната авторска и новата административна сграда на „Транспред“. Напийт условен гост би могъл да извади и от съседна Югославия и в такъв случай преди да влезе в града най-напред ще види солидните постройки на електрозахода, чието строителство продължи и тази година.

Тези три пункта всъщност очертават район, в който строителите са се заели с такива преобразователни, че известният в страната и чужбина курортен център след години може би ще стане неузнаваем за мнозина, които са го посетили по-отдавна. Към характеристиката на града се прибавя и промишлен „атестат“, гравът расте и на височина, благоустрояват се и крайните квартали. Тази година в северния промишлен район (точно така — защото има и югоизен) започна строеж на голяма камгирна предимница, която ще дава продукция за над 50 милиона лева. Макар че още не е в редовна експлоатация, вече е готов цехът за плоскостот от дървесни частици. В центъра на града, близо до новата сграда на Окръжния народен съвет, е неотдавна открита окръжна ст.матолитична поликлиника — една от най-хубавите и най-съвременни обзавеждания в страната. Почти готова е и сградата на новата окръжна болница. Много новодошци влязоха в жилища с мечтани удобства, поставено бе началото на новост за Кюстендил —

изграждане на жилищни блокове с „пътящи кофраж“. Продължи изграждането на мостове по река Банщица.

Усилен се строеше през изминалата година и в града на Станке Димитров. Построената в съвременен архитектурен стил сграда на пощата украси централния площад, а наблизо до него започна изграждането на многоетажен представителен хотел. Много жилищни блокове преобработиха главната улица и променят облик на кварталите.

Тази година бе завършено устройството на Учителския институт и за студентите сега са създадени много по-добри условия за учение. Открита беше нова де ска градина. Благоустрояването на град Станке Димитров през годината отбеляза и в, по-висок етап.

Но в този град несъмнено доминира промишленото строителство и всяка нова година означава за станкедимитровците и нови, все по-крупни предприятия. Изминалата 1967-а им „донесе“ крупния инструментален завод „Рила“, Завода за диалектна и паркозна апаратура, почти завършената сграда на фермизатор, към „Тютюнева“ промишленост, началото на Химикофармацевтичен завод с голяма перспектива, началото на фабрика за асансьори.

Третият град в окръга — Бобов дол — е и най-младият град в републиката. За това признание към голямото минно селище голяма е заслугата на промишленото, жилищното и битовото строителство, които през 1967 година достигнаха върха на точка. Градски са направените от трудослужащите жилищни сгради в квартал „Милбор“, градски облик има красивият културен дом, административните сгради.

Влезе в действие мощната Централна обогатителна фабрика, която ще се обогатяват годишно три мил. тона въглища, експлоатира се не чак най-големият у нас подземен рудник „Иж. Иван Русев“ край с.Колоши, започна строителството на бъдещия най-голям рудник „Бабина“ и се подготвиха проекти за 600-метавата ТЕЦ „Богом дол“. Чрез новия асфалтов път Бинека-Бобов дол най-младият град в страната стана район с най-добра пътна мрежа в окръга.

През тази година още повече се разхубавиха селата в окръга. Почти навсякъде продължи строителството на обществени сгради и частни домове. Гордее се с новите си търговски сгради хората от Мурсалево, Гърляно, Кременик, а в Яхиново, Коркина, Пиперков чифлик, Згурово и други учениците вече са в нови училищни сгради.

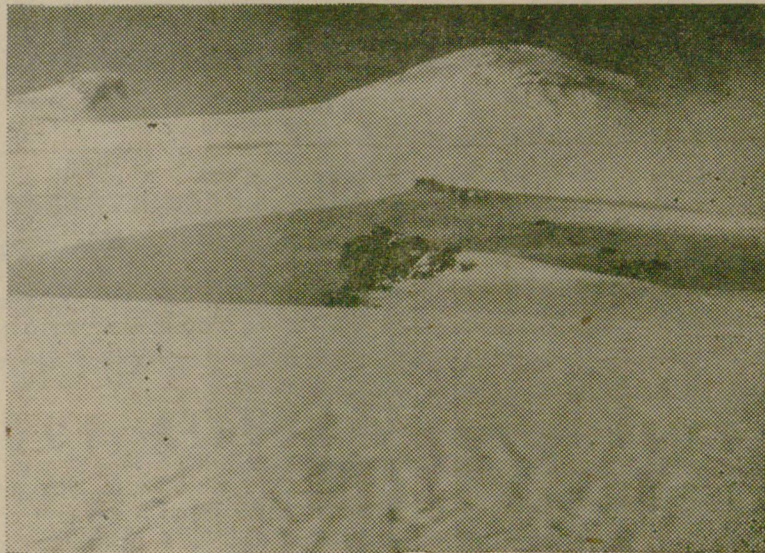
ПЪТИЩА НА МЕЧТИТЕ

— Пътепис —

(Продължение от миналия брой)

Спускаме се надолу, по този път по-сложено. Срећу нас се изкачват други и чак сега видях каквото сме представявали... Мъже със сламени шапки, деца в анифур, жени с чадри и униформата на босите им крака модерни чехли. И всичко това се юрало да се изкачва на такава височина! Като че ли се намират не на Четет, а по хълмовете на Кисловек и Пятигорск... Отдалече поздравявам: „Здравствуйте“, т. е. „вижда те ли ни колко сме смели, ние прегоряхме вече“. Отговаря ни се ту смело, ту страховито, даже една девойка, съвсем леко облечена, тихичко ругаеше: „За какво ни беше това мъчение?“

От станицата до хотела вървяхме почти тишеком. Искаше да вземем участие в посрещането на покорителите на Елбрус, пък и да получим „най-пресна“ информация. Пристигнахме точно в разгара на тържеството. На обширни

Поглед към връх Елбрус

те физкултурни площадки, строежи в прави редове, стоят алинските. Поздравления поднасят ръководители на партията, на физкултурни и масови организации, заслужили детели на туризма и алинизма. За пръв път в света се организира и осъществява такова масово покоряване. Такава победа могат да постигнат само съветските алинисти — изтъкват ораторите, възхвалени от предстоящото чествуване на ВОСР“. Гледам тези жизнерадостни и опърлени от слънцето и студа лица и все повече се убеждавам в правилността на нашето решение да се опитаме да достигнем по-голяма височина, например до „приют на II“ (4200 м), а даже и по-нагоре.

Това решение бе взето след силно колебание на ръководството на туристическата база в Иткол. Още с пристигането си в нея директорът на базата ни обясни с най-големи подробности какви трудности и изненади ни очакват, ако решим да тръгнем. Данните, които получихме от току-що пристигналите туристи, бяха противоречиви. Един представя изкачването като истинско мъчение, а други като обикновена разходка из парка. С такива противоречиви мисли и чувства пристъпвахме в лекарския кабинет, където трябваше да ни се направи медицински преглед. По този маршрут

не те пускат да направиш ни крачка без медицински преглед. И така, до утре. Тринадесет души тази нощ ще спят като на тръни, ще се мъчат, предпазливо да разглеждат неизвестното, ще набират сили за преминаването на 15-часовия, изключително тежък маршрут по туристическия трасе Иткол — Елбрус.

НА ПЪТ

Уж си казахме „лека нощ“, а никой не легна да спи. Непрекъснато се ходеше от стая в стая, търсеха се възлени чорапи, изпробвах се туристически обувки, фланели, апораци, разпределяше се сухата храна. Всеки искаше да бъде добре екипиран и затова всяка вечер, която хвърляше и най-малко съмнение, биваше подменяна с друга, взета от онези другари от групата, които по една или друга причина нямаше да участвуват в похода. Тревогата по екипировката беше разрешена от нашия симпатичен инструктор Наташа Карташова — московчанка, командирована тук за няколко месеца като водач на туристически групи до Елбрус и обратно.

Никакви спиртни напитки! — предупреди тя. — Ако все пак се опитаме, ще пръсна шишето в краката му, а него ще върна още при първата почивка! — Наташа не знаеше, че у нас съществува теория за благоприятното влияние на коняк в планината. Взет с бучка захар, или пък ние не оценяваме опасността от повишаване на сърдечната дейност, която се явява в такива случаи и което може би щеше да ни струва много скъпо при възвращането си. Разреденият въздух, който и да се опитаваше Наташа да ни застави да лягаме да спим, ние все си намирахме работата, все ни се струваше, че нещо е забравено.

(Следва)
Иван ВАСИЛЕВ

Висока длъжност

Снежники като перепудки се реят из въздуха, палят по земята, покривите на къщите, дърветата и есикко се завива в бяла пелена. Зима е.

А в голямото работно помещение на Инструменталния завод сезони няма; неизменен е шумът от фрез-машините.

Тук трябва да говорим по-силно, за да те разберат.

— Кирил Танкели ли? Ей она там!

Кирил е приклякнал до голямата машина, зает с някаква поправка. Когато свършва, той се изправя и дясната му остава в неговата си на дясно. Не много висок младеж, с права черна коса и замислено лице, от което лъха доброта. Взем един детайл, мери го с шублера и го поставя на станка. После натиска едното копче и главата на машината се върти, режейки равномерно от детайла.

— Какво да кажа? Работим. Изпълняваме си редовно нормите. Какво друго?

Разговорим за първите му дни в Инструменталния завод.

... Опитният фрезист Иван Захариев, към когото бил прикпелен Кирил, се отнасял другарски и бащински към него.

Ти, колега, засега само гледай и се учи. Не бързай да „скаш“ на работното място.

Часове наред Кирил го наблюдавал, преценявал, питал. След няколко дни майсторът му отстъпил мястото си. Но щом пуснал фрез-машината, Кирил забравил всичко. Миг стоял вкаменен, по лицето му се появила руменина, а челото се оро-

сило с капички пот. Опитният фрезист го потупал дружелюбно рамото: „Спокойно, вълнувай, момче. Първи път е обикновено. С време ще свикнеш.“

След свършване на работното време Кирил подредил инструментите, почистил добре машината и работното място и излязъл с добро настроение.

В следващите дни той отивал на работа 20—30 минути по-рано. Преглеждал машината и подготвял материалите за работа. Ако нещо не му било ясно, питал. Може би тук се правяла закалката и волята, приложител в двегодишната граничарска служба. Старателен и упорит работник, той напредвал в работата, съотв. за пример.

Не е изминала и година от постъпването му на работа, когато една утрин на един хубав конски ден още от вратата го посрещат неговите другари и го поздравяват:

— Честита длъжност! Бригадир!

Послевал първото обещание на бригадата в заготовителния цех през тази година. Работели на колективна норма и всеки влягал максимално усилие. Прогнозиране с всеки изминат ден работни: 140...150, а много пъти са достигали и до 170 на сто.

За всички трудови успехи и активна комсомолска работа като член на заводския комитет е награден с „Почена грамота“ и „Вимпел на ЦК на ДКМС“. Бригадата завоюва Паспорт на Труженика.

Симеон КОЛЕВ

Дружинка гостува на „Звезда“

Цветан АНГЕЛОВ

Нова година

Де не ходят сурвакарите! Спрат отсам, поспрат отвъд, поздравят електрокарите, струговете поздравяват, па притичат с пръчки дряннови да сурвакат от сърце и строителните кранове, влезли в нашето селце, даже багера с раззината едрозъбеста уста,

който рие под юзината снеговете и пръстта, да е триж по-лек трудът и канала напоителен в ранен срок да предадат. Де не ходят сурвакарите! Сняг до пояса, а вървят — с ябълкарите, с млекарите, рачо да се поздравят,

да сурвакат и пчелините — светлосините селца, че с меден подзаждат млина те на работните деца.

Да сурвакат и красавца — селкоопс с пълен склад и с една голяма лавица за халва и шоколад,

да благословят по старому всички хора на труда: и селяка, и другаря му — инженеро от града.

Сурва, весела бдиш ти, най-нervната от годините! Вред по нашите места свий гнезда на радостта!

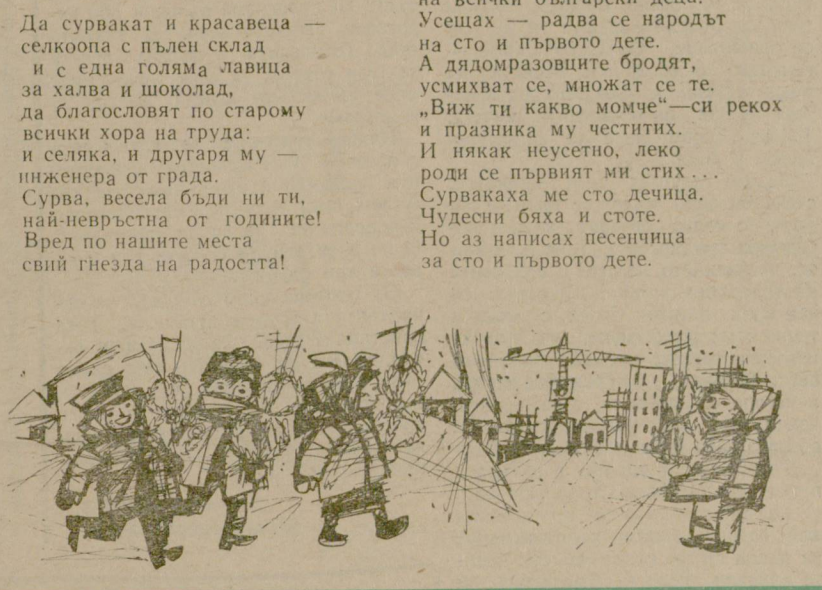
Сурвакаха ме сто децница. Чудесни бяха и стоте. Но аз написах песенчица за сто и първото дете. То носеше свенливо дряна, отрупан с пъпки в утринта. То имаше такава странна, такава хубава мечта! Засмях се аз. Ухо не дадох на детския брътвек тогав. То искаше да стане дядо. Не просто дядо. Дядо Мраз! Само сред морски капитани, готви за далечен път,

то искаше да си остане тук, лето павлението спят. И сякаш чуждо на ламтежа за морски рейд и за шурвал, то искаше да тръгне с тежък, да тръгне с приказен чувал,

То беше младо, голобрудо, с такива слаби раменца, но искаше да носи радост на всички български деца. Усещах — радва се народът на сто и първото дете. А дядомразовците бродят, усмиват се, множат се те.

„Виж ти какво момче!“ — си рекох и празника му честитих. И никак неусетно, леко роди се първият ми стих...

Сурвакаха ме сто децница. Чудесни бяха и стоте. Но аз написах песенчица за сто и първото дете.

Вера СТОИМЕНОВА

Песничка за рибаря

Сашко научи от детския радиочас една песничка за рибаря. По цял ден си я пее. Дори в клас. Учителката му направи забележка, но той пак продължава. Новата бяха излетели всички „резерви“ и комплектовали онята за всички. Започна спор дали да се вземе коняк за всеки случай. Един доказваха ползата от него в планината, други — вредата. Спорът беше разрешен от нашия симпатичен инструктор Наташа Карташова — московчанка, командирована тук за няколко месеца като водач на туристически групи до Елбрус и обратно.

Никакви спиртни напитки! — предупреди тя. — Ако все пак се опитаме, ще пръсна шишето в краката му, а него ще върна още при първата почивка! — Наташа не знаеше, че у нас съществува теория за благоприятното влияние на коняк в планината. Взет с бучка захар, или пък ние не оценяваме опасността от повишаване на сърдечната дейност, която се явява в такива случаи и което може би щеше да ни струва много скъпо при възвращането си. Разреденият въздух, който и да се опитаваше Наташа да ни застави да лягаме да спим, ние все си намирахме работата, все ни се струваше, че нещо е забравено.

Сашко веднага обеща. Зарадва се, че ще участвува в забавата с отделен номер. Дори си нарисуваше с мастило на ръката една котва — като истински рибари.

Репетираха една следебед. На другия ден също. Никак не било лесно да репетираш! Учителката няколко пъти го кара да повтаря песничката. Омръзна му да я пее. Виж, в клас е по-друго! Мушнеше се под чина и си тананикаш колкото си искаш!

Няма да идвам вече на репетиции, няма да участвувам в забавата! — изсумтя той и изтри мастилената котва от ръката си.

Как ли не го увещаваха учителката. Не ще и не ще. Дойде новогодишният празник.

Чавдар АЛАДЖЕВОВ

Най-хубавата НОВА ГОДИНА

В Петъви дойдоха страшно много гости за Нова година — цяла препълнена стая. Даже две стая, защото в едната се настаняха възрастните, а в другата — децата. Върно, децата прескачаха от време на време при възрастните, но си разполагаха с цяла-целеничка стая. Бяха насядали по дивана, на детското креватче, по табуретките, някои даже стърчаха над от скрина. Не ли е работа! Осемнайсет деца — ни повече, ни по-малко.

Първо излязоха по един шоколадов бонбон, после поханаха сандвичи и пийнаха лимонада. Накрая излязоха и по парче орехова торта и по две маслени курабийки.

Докато траеше угощението, стояха си кротко и спокойно. Премисляха и само понякога ненадейно се изникваха, сякаш смехът им бе запущен с тапа в гърлото като в бутлика и някой отмахваше за миг таята и пак я затикваше. Ставаше тъй, защото дъвчеха и се страхуваха да не се задавят, а пък не можеха да не се засмеят — Бойко разправяше смешки.

Няма дете, което да не обича смешките. Затова като свършиха с ядене то, засмяха се с цяло гърло, заскачаха, задрусаха се върху пружината на креватчето, заприваха се от смях. И колко повече се разсмиваха, толкова повече се и разлудуваха.

Петъво и Росен се надпреварваха да рипат на пружината. Скачаха върху нея с всяка сила и тя ги отмиаше високо нагоре. Онган и Снежка се покотериха на скрия и седнаха отгоре му крестатом. Ицко се запря под леглото и като от крепост обстрелваше останалите с почуките от доминото. Бойко, Стефко и Ваньо го удариха на борба и скоро се затъркаляха на кълбо по чергата. Милка и Пенка нагарабиха фигурките на шаха. „Не се сърди, човече“ и „Шапка върху шапка“ и запелчиха с тях скрития под леглото Ицко — искаха да му откъснат, загдето шапка Пенка с плочка от доминото по главата...

Просто невъзможно бе да видиш отведица кой какво прави. И ако в момента вършеше едно, след миг правеше съвсем друго. За пет минути обмърнаха стаята изопак. Нито една вещ не остана на мястото си. Дори в борбата блъснаха скрина към прозореца и той чукна силно радиаторите на парното. Те издрънчаха кухо и къщата потрепера като от земетресение.

В стаята веднага дотърча Петъвата майка. Тя се хвана за главата, като видя на какво е запличала изредбата.

— Божикю! — писна тя. — И от това вече стая не става!

— Защо, мамо? Ние нищо не сме

направили... — отвърна спокойно Петъво, защото бе сигурен, че на Нова година няма да го накажат.

— Как нищо? Я погледнете! Полошо от кочина! Не мога я оправя три дена! — каза ядосано тя и излезе.

Дената останаха отново сами, но изолнаж се усмириха. Чувстваха се засрамени и никой не смееше да проговори пръв, сякаш се страхуваха да наруши тишината. Защото около тях наистина цареше пълен хаос, а във въздуха — гъст слой прах. Как можеха чак толкова да лудуват?

— Върно, не беше хубаво — отвори пръв уста Бойко.

— Да, да — подкрепи го начаса Снежка.

— Грябваше да играем на една по-свистна игра — каза Стефко.

— На тиквички или на пръстени! — възкликна Пенка. — Хайде сега!

Ама първо трябва да поразичтим! — подсети ги Ицко.

— Какво нахаме? Хайде да се залавяме! — подкани ги Милка.

И само след миг стаята заприлича на разбунен кошер.

Бойко изнесе чергата, а Стефко и Ваньо — одеялата и почнаха да ги тупат от балкона. Снежка грабна метлата и лопатката и събра сметта. Петъво, Росен, Ицко, Милка, Пенка и всички останали се заеха да подреждат и приберат играчките. И само след пет минути всичко се върна на мястото си, сякаш никогато не бе местено, и цялата стая отново светна. Седнаха тогава да играят новите игри, дето са за стая. И се укротиха.

Възрастните се зачудиха на необичайната тишина.

— Я види виж какво правят! — подсетиха те Петъвата майка. — Когато се умълчават толкова деца, събрани заедно, не е на хубаво! Пакоств са сторили!

Дотърча пак Петъвата майка в стаята и се прострля от умилението — тъй бе изненадана.

— Какво, мамо? — попита я Петъво.

— Нищо, нищо, играйте си — каза тя, — нали си играете?

— Играем си — отговориха те, — на пръстен.

— А не искате ли нещо? Да ви донеса торта или курабийки? А може и лимонада?

— Нищо не искаме сега, не се без покойте — отговори Бойко. — Ние си играем.

— Добре, добре, играйте си... — завърши Петъвата майка и на пръсти напусна стаята.

Беше неизказано радостна. Как чудесно бяха постъпили децата! Това щеше да бъде една много хубава Нова година.

СУРВАКАНЕ

Текст :Методи ХРИСТОВ

Музика: Петър СТУПЕЛ

Сурва весела година, вече старата измина! Новата да е честита и за всички сита!

Нека мине светла, мирна над страната ни обширна. Златен клас да се люлее, грозде да едрее!

Да растат заводи бели, да белеят нови скелци, да прилича на градина цялата Родина!

Да се трудим, да се учим, все шестисти да получим. В мир и радост да живеем, весели да поем!

„Аз навърших вече три години“ — бърза да се похвали малката Гертана Манова от детски ясли № 2

Снимка: Йордан МИЛЕНКОВ

НЕСПОКОИНО СЪРЦЕ

Мнозина казват: „Денят се познава от сутринта“. Но изглежда при хората не винаги е така. Някои са весели и сърдечни и с тях още от първия разговор ставаш приятел. Но има и мълчаливи хора-загадки, чиято топлина и сърдечност са скрити някъде дълбоко. И заговориш ли с тях, чувствуваш на рамото си една приятелска ръка...

Такъв човек е и овчарят Стоил Йовев от Сапарева баня. Мълчалив, но сърдечен, винаги забързан и замислен, този висок, прехвърлил тридесетте години кооператор, не обича празните приказки. В очите му се долавя радост и загриженост. Колко ли пъти съм се запитвал какво изгражда у хората тези черти. Може би животът?

Биографията на Стоил не е много различна от биографията на всеки израснал на село, захърмен със селските мъки и радости. Още от най-ранните си години той се сродил с гласа на медните хлопотари. Лете, следвайки пътя на стадата към неповторимата със своята красота Рила, и той, заедно с другарчетата си, премятал торбата през рамо, грабвал гегата в здравите си

ръце и поемал подир овцете...

Младото овчарче възмъжало. Закалело се в народната казарма като боец-граничар. Изглежда и животът на границата помогнал на Стоил да бъде така упорит в борбата с трудностите. За него няма малка и голяма работа. С каквото се захване, навреме я свършва — така казват за този изпечен от слънцето и вятъра стопанин.

Вече девет години Стоил е овчар на кооперативното стопанство. Девет години, кривнал каскет над скулето си лице, върви след стадото си. И дъжд го е блискал, и студът е шибал лицето му, но той е неизменно на своя трудов пост.

Често съм си мислил: Чудни хора са това овчарите — с каква любов, с какво вълнение разказват за своя живот, за срещите си с мечка или вълк. И никога няма да чуеш оплакване от трудностите, хленчене от тежката работа.

Разговарям с един от Стоиловите другари. Питам го за овчарския им живот. А и той извърта разговора към Стоил.

— Спомням си — започна той — Стоил беше на почивка. Но може

ли овчарското сърце да се стърпи у дома. Дойде един ден при нас, повъртя се около стадото, погали току-що родените агнета и не му се прибираще. Овчарско сърце — свикнало е да слуша песента на медните звънци, блеенето на агнетата и лая на овчарските кучета. Такова сърце не е за спокойния живот у дома...

Докато слушах тези приказки, стана ми ясно къде се крие онази сила, с която овчарят винаги побеждава трудностите. Това е любовта, призванието, мъките и радостите на овчарския живот! Спомних си как през лятото Стоил с мъка и тревога ми разказваше, че сушата изгоряла тревата в Рила, на „Алай бег“. Трябвало да вървят все нагоре и нагоре в планината, а се появили болни овце, но ръководството на стопанството не вземало мерки...

Дълъг и стръмен път е извървял в тия девет години Стоил. Но като че най-много радости му донесла тази година. Голямо преизпълнение на плана си постигна той със своите другари Георги Джаджаров и Васил Шрапулов — вместо 14 000 литри мляко от своите 260 овце са

издоили 17 000 литри. В повече от плана са предали на кооператива също 80 килограма вълна и 800 килограма агнешко месо. В тяхното стадо се появили и първите агнета за тази година, а сега вече имат поне трийсетина агнета по над 25 килограма.

Цялото внимание на Стоил сега е насочено към агненето на овцете. Как грижовен е само към малките агънца, към техните майки. Затопля новородените, за да не измръзнат. И не знае ден ли е, нощ ли е — все е при стадото.

От мнозина съм слушал, че овчарлукът е трудна професия. Това наистина е така. За да станеш овчар, трябва да посветиш себе си на един живот, изпълнен и с красота, и с динамика, и с радости, и много тревоги. А овчарската радост познават само овчарите — тя минава през сърцето им.

Димитър КИРОВ
(Наш кореспондент)

Ръководствата на
партийната организа-
ция, профсъюза и
Комсомола
при

„ХЛЕБНА
ПРОМИШЛЕННОСТ“

в Ст. Димитров

ПОЗДРАВЯВАТ

своите производственици и
хилядите си клиенти с
настъпването на

НОВАТА
1968
ГОДИНА

и им пожелават здраве
и сили за постигане на
нови успехи в подобря-
ване качеството на
продукцията.

Разминават се две години

В живота на едно село годината, която си отива, оставя различни следи. За някого по-дълбоки, за другото по-трайни. Общо за кооператорите от село Багреница нейната щедрост може да се измери с цифрите от счетоводните книги на стопанството. Селото не е голямо — да има към 300 домакинства. Но от ръцете на багрениските кооператори идва 26 на сто от общата продукция на ТКЗС „Георги Димитров“, което обединява седем села, с център село Граница.

В близо 19-годишната история на стопанството навярно е имало и по-плодовити години. Но все пак и 1967-а ще остави няколко хубави цифри, за които ще й благодарят багреничани. Ето например царевичната даде тази есен 450 килограма зърно от декар. Средният добив от пшеницата надхвърли 250 килограма, а от домати — 6 600 кг. Въпреки че част от ябълковите градини не дадоха очаквания плод, кооператорите набраха средно по 2 200 кг от декар.

С истински рекорди обаче могат да изпатят годината багрениските майстори-животновъди. Непрестанните грижи, упоритият труд дадоха и този път резултати. Овчарите например издоиха от всяка овца средно по 98 литри мляко. Кравефермата също не посрами името си на неколнократен първенец. Средният млеконадой от крава — 3 500 литри — оставя далеч зад себе си средното постижение на окръга.

В живота на едно село годината оставя и други следи. Сред вехтите къщици на площадчето заблестяха зелените прозорци на новата търговска сграда, с която багреничани си осигуриха три модерни магази-

на. Трикилометров водопровод разрови улиците на селото. Почти във всеки двор потече чешма — само това да беше, пак има с какво хубаво да си спомнят селяните 1967 година. Бетонът, налят върху тротоарите, засега прогони калта само от 750 линейни метра. Наистина малко. Но затова пък е сложено едно хубаво начало...

Различни следи оставя годината. За краварката Добра Колевска тя остави спомена от пълната зала, в която заседаваше Първият конгрес на ТКЗС. Добра заслужи високата чест да бъде делегат на багрениските кооператори на този конгрес. През ръцете на младата краварка минава истинско богатство — част от белия поток на багрениската кравеферма. Заедно със съпруга си Драган Колевски — един от отличните животновъди — тя ще изпрати декември с 4 000 литри мляко над годишния план. Отскоро младото семейство е в Багреница, а колко неща израснаха през това време. Израснаха като добри животновъди двамата кооператори. Растат децата — Ванчето и Венцислав. Растат жилавите лози пред новия двуетажен дом...

Никога няма да забрави тази година и Елка Калфина. Или по-точно няма да забрави един слънчев септемврийски ден, когато майка й среща по-грижливо от друг път късатата й кестенява косица, целуна я силно и за пръв път й пожела „Приятно училище“. Училището наистина се оказа приятно — поне засега. Преди няколко дни Елка донесе у дома си седмата пердана шестия...

За всекиго годината оставя различни следи... И ето приближава нощта, в която

точно в 12 часа ще се разминат две мирни години. Всеки очаква тази нощ, всеки се готви за нея. Багреничани също се готвят... като се стремят да изпатят от смисъл твърдението, че зимата е мъртъв сезон. Ето, в затоплената стаячка дият 7 жени — звеното на Васил Величков. Листата от близо 10 000 низи — за кой ли път — минават през ръцете им. До Нова година те искат да предадат тютюна, да се измият, да изтупат от дрехите си тютюневия прах...

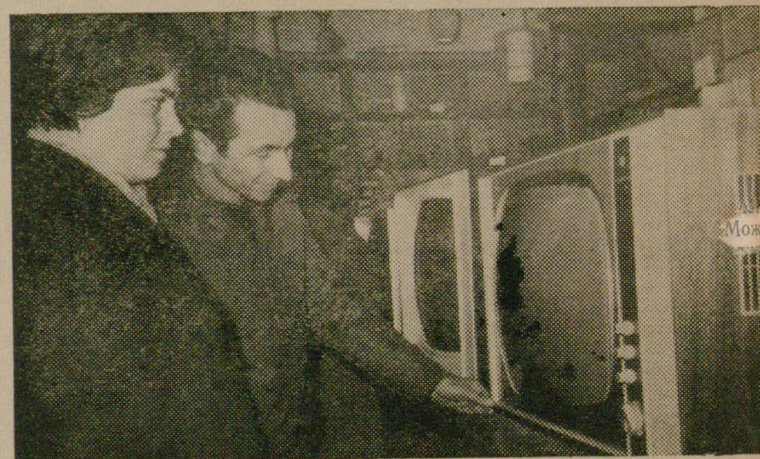
През няколко къщи се чуват гласовете на друго звено.

За да бъде богата идната година, хората се трудят отсега. За да бъде весела новогодишната нощ, също отсега мислят. Учениците усилено репетирали. Отдавна са оставили листчетата с текстовете и звучно, уверено произнасят ролите. Така много искат пиесата „Най-добрите подаръци“ от Цветан Ангелов да се хареса на техните родители. Децата от детската градина също си имат грижи — те подготвят танца „Намерих си другарчето“. Има ли друга по-голяма радост майката да види своето Сиче, своето Анче, своята Даниелка или своя Красимир да правят първите стъпки на импровизираната сценка?

Какво друго е нужно за новогодишната нощ? Охранените прасета са осолени в качетата, вино и ракия винаги ще се намери в селската къща. Ще се съберат близки хора. Ще вдигнат наздравници. Ще изрекат в студената нощ багрениските кооператори: „Да е мирна и богата!“

И ще се разминат две хубави години!...

Дарина РАДЕВА

Оживено е в магазините в дните пред новогодишния празник. Всеки бърза да се поднови с нова дреха, телевизор или някоя друга вещ. Така Нова година ще бъде по-весела.

Сатирични сценки

ТОСТ — КОНФЕКЦИЯ

Няма наши,
няма ваши —
всички са
с еднакви чаши,

ОКОЛО 12 ЧАСА

Новата е подбуяла —
все напред се тика,
старата пък, омъдряла,
свива си езика.

Георги ТИХОЛОВ

СУРВАКАНЕ

Сурва, сурва година,
със роднина
до амина!

Атанас ДИМИТРОВ

Последна рационализация

ТАКА И ТРЯБВА

Новогодишните тържества сме устройвали години наред, но винаги след това сме се тюхкали.

— Нищо не направихме. Може-ше да мине по-иначе.

— Трябваше да запознаем гостите с нашите успехи.

— Не беше лошо ние да им подарим нещо и на двамата...

Става въпрос за Дядо Мраз и Новата година, които вървят винаги заедно и, за разлика от хората, никога не говорят лошо един за друг.

И като имахме пред вид всички тези неща, решихме сега да поде-мем тази работа по-отдалече — да я обмислим и планираме с най-големи подробности.

С една дума така да, проведем новогодишното тържество, че да се запомни от мало и голямо.

Събрахме се както винаги в големия салон, защото не бяхме малцина — представите-ли от всички масови и политичес-ки организации по предприятия и учреждения, квартални организа-ции, от всички сектори на народно-то стопанство, както и култур-тре-герите от града.

И какво мислите, приехме такъв план, акълът да ти се шашне, докато го прочетеш: мероприятия, отговорници, коми-сни, емисии и какви ли не.

Всичко бяхме изпипали. И когато тряб-ваше да го гласуваме, за да стане закон за всеки от нас, един пов-дигна ръка, но не с два пръста, а ей тъй — цялата шепа.

Но не дочака да му се даде думата, както му беше редът, а се надигна и рече:

— Така предложеният проекто-план ми се вижда непълен!

Всички обърнаха въпросител-ни погледи към него, но той не само не се изчерви както се подо-бава при такива случаи, ами се поизкашля и продължи.

— Ние изпускаме най-важното. На нашето тържество ще бъдат гости Дядо Мраз и Новата годи-на.

Не е ли редно да ги сюрпризи-раме и ние с нещо. Нима нашият град е толкова беден, та няма с какво да се представим?

— Правилно, правилно, — чу-ха се одобрителни гласове от всич-ки страни.

— Ние ако няма с как-во да се похвалим, тогава...

Нямаше как, спряхме отново и заумувахме.

Пръв започна един от представителите на „Хлебна промишленост“.

— Предлагам, другари, да ги по-срещнем по стар славянски оби-чай с хляб и сол.

— Само гледайте да не е от типовой! — рече една от кварта-лните ОФ организации — че какъв-то го продават вкочанясал, ще по-чупим зъбите на стареца.

— Предлагам, другари, заедно с хляба и солта да поднесем на Дядо Мраз и парче салам, наше производство — подхвърли един от Месокомбината.

— Хубаво, хубаво — обади се мнозина — но да се внимава да не му се сервира от оня, дето добав-ките му са повече от месето.

— Другари, — обади се един от „Здрава храна“ — какво се гри-жите за храната? Това е наша ра-бота. Ще ги заведем в най-хуба-вия ресторант и ще ги нахраним така, че да ни помнят.

— Точно тъй — одобриха пред-ложението неколцина. — Но трябва да се предупредят нашите хора да не се поднасят поне на тях сурови кебапчета. Пък и келнерът, който ще ги обслужва, да се подбере от по-старите, че тези младите, додето се наканят да приемат поръчката, да им сервират, току виж примре-ли от глад и сетне...

— Ние — обади се една от „Град-ска търговия“ — ще подарим на Дядо Мраз пет метра червена ко-прина за мантия, пък на Новата година три метра от бялата за булченска рокля.

— Малко е. Много е малко — забърбриха жените. — Както я опъ-ват материята при меренето и по-едно елече не могат да си ушият.

— От нашето предприятие — добави представителката на ДИП „Марек“ — ще подарим на стареца вълнен шал, а на Новата година една хубава жилетка.

— Ех, не е лошо, ще се за-радват и двамата, но ако се при-готви нещо по-специално. В мага-зините няма какво да се избере.

И така един след друг всички обещахме по нещо. Всеки искаше да представи своето предприя-тие, да се похвали с успехите през тази година. Накрая председате-лят на събранието заключи:

— Да гласуваме, другари, проектоплана с допълненията, ка-то си пожелаем през Новата 1968 година по-големи успехи в произ-водството.

Серафим ПЕЕВ

ПРАЗНИЧЕН ПОЗДРАВИТЕЛЕН КОНЦЕРТ

В стил

ИВАН: Скъпи служители на Мер-курий. Започва поздравителният кон-церт за първенците от социалисти-ческата търговия в гр. Ст. Димит-ров. Конферансиета на концерта сме аз — Иван, и моят колега Стоян.

Търговските работници от ДТГ в Ст. Димитров за десетте месеца на годината са продали стока на тру-довия народ за 21 196 000 лв. при-паз 20 090 000 лв.

СТОЯН: Щом се справят с плас-мента, нека вместо аплодисменти ги приветствуваме с песента „За-любих младо търговче“.

ИВАН: Пръв сред тях е Георги Дяков, който прави търговия с теж-ка железария. Изпълнил е планът за пласмента 122 на сто.

СТОЯН: И другарят му Иван Ха-джийски също се е трудил мерак-лиски.

ИВАН: А дали познаваш Райчо-вков?

СТОЯН: Зная, че е образцов слу-жител. Райчо хич не жали сили, за-да не е дефицит текстила.

ИВАН: Щом се трудят без умора тези хора, нека ги приветства хора.

СТОЯН: За тях изпълняваме пе-сента „Зън, зън, Занке ле“.

ИВАН: И Стойнева Стана удар-ничка стана.

СТОЯН: На кого е ред за по-здравления?

ИВАН: На ДТГ „Печатни произ-ведения“. Неговият колектив също има свой актив. Повишил ни е кул-турата с литературата 105 на сто.

СТОЯН: За колектива от прода-вачки засмени изпълняваме „Печат-ни хризантеми“.

ИВАН: А народът от „Булгар-плод“ също даде хубав плод — про-даде си зеленчука още на 23 ок-томври, а на 21 ноември напълни и последния буркан от годишния план.

За работливите от „Булгарплод“ изпълняваме „Ябълко, златна ябъл-ка“.

СТОЯН: С празника, общо взето,

свързано е и мезето. Защото ко-лективът на „Здрава храна“ изпъл-ни кананите и ламаджаните 104 на сто и реализира печалба 137 на сто.

ИВАН: Нека радостта им се раз-лива като виното пенливо.

СТОЯН: За сервитьорите и готва-чите се изпълнява песента „Муса кебапчия“.

ИВАН: Щом говорим за серви-тьори, да споменем с блага дума и Методи Крумов.

СТОЯН: Крумов може да нагости и „вносните“ гости и за чуждестран-ни нужди знае и езици чужди.

ИВАН: Колективът на „Наркооп“ изпълни плана за търговията на едро 105 на сто и търговията на дребно — 104 на сто.

СТОЯН: За увеселение на коопе-ративното население изпълняваме „Хайде хопа във „Наркоопа““.

ИВАН: И за първенците от „Топ-ливо“, които имат вътрешно гориво, трябва да се кажат няколко калори-ни изречения за поздравление.

Александър Минчев — началник на склад, е изпълнил плана 123 на сто.

СТОЯН: Щом се отрака и е чо-век без пляка, с привети калорични ний сега го кичим.

ИВАН: Чакай де, нека оставим някоя калория и за неговия колега бай Иван Ранчев, който тежи на кантара колкото и Минчев — 123 процента до момента.

СТОЯН: За тях е песента „Топ-линка само в нас остави“.

ИВАН: Колективът на ОКС клон Ст. Димитров изпълни плана 107 на сто.

СТОЯН: Значи и в Окасето има челници напети.

ИВАН: За челниците от Окасето ще изпълним „Дръж ми, нане, мен-тетото“.

ИВАН: Може и да не ви хареса, но... следва.

ЗАВЕСА

Режисьор: Евгени ГРЪНЧАРОВ

ТОСТ НА ДОНОЩИКА

Да бъде плодоносна —
по-доносна...

Кирил НАЗЪРОВ

ЧАШАТА НА ШЕФА

Да я чукна,
по...
ако я пукиа?...

Радослав РАНЧИМ

Новогодишна салата

НОВОГОДИШНА ПОГАЧА

На тези в средата —
средата,
а на онези по краищата —
краищата.

СТАР СУРВАКАР

Тупа леко,
лапа меко.

НОВОГОДИШНА СЛУЧКА

Набараха Орела
с красивата Газела
и дръпнаха пердаха
на... Козела.

ВЕСЕЛЯК

Стана мост,
хвана дост,
пипна пост...
вдигна тост.

ТОСТЪТ НА САТИРИКА

Вдигна тост за портiera...
„Я па тоя?“
„Глей го!“
„Млък!“
Дръпнаха го за ревера...
падна чашата.
Язък!...

Васил ПИГОВ

КОЛЕДАРСКО

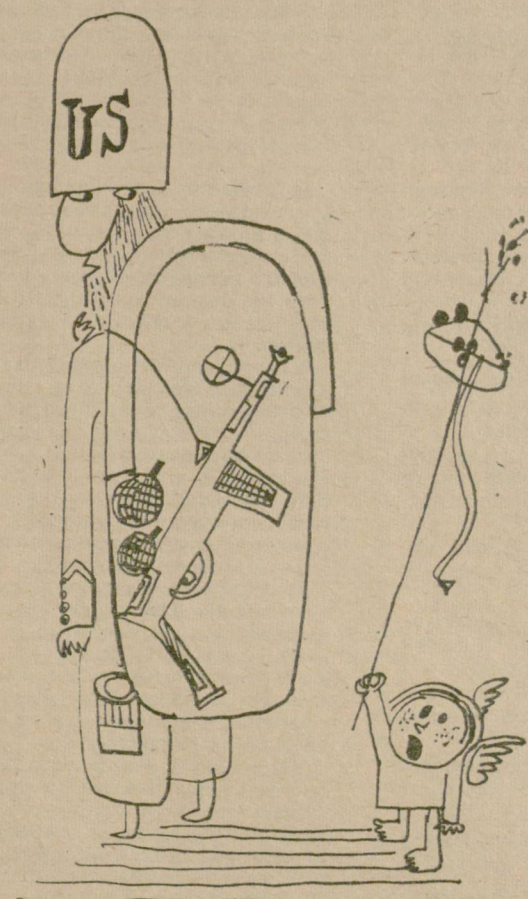
„Ой коледо, мой коледо,
родило се боже чадо,
да живее, ой коледо,
със заслугите на дядо.“

Георги БОЖИЛОВ

СЛУЧКА

Издъхна във дванадесет без пет —
преяде на служебния банкет.
Богомил БОЯДЖИЕВ

Иван Веселинов

Ако искаш да те сурваам, първо махни
този товар от гърба си...

ЕПИГРАМИ

КЪМ 1968

Във всяка година на по-малко
обещания, съвещания и
инструкции,
и на повече продукция.

КАКВО ЗАВИСИ ВАШИЯТ ИНТЕЛЕКТ?

Човекът е най-високоорганизираното същество на земята. Значи ли това, че той има най-голям мозък? Наистина ли колкото е по-умен човек, толкова по-голям е неговият мозък? Внимателно се взрете в цифрите, приведени в таблицата.

Средно тегло на главния мозък (в грамове):

Китът — 7 000 г, слонът — 5 200 г, делфинът 1 800 г, човекът 1 350 г, конят 650 г, носорогът 600 г, горилата 500 г, кучето 130 г, котката 30 г, мишката 0,4 г. На пръв поглед всичко изглежда понятно — колкото по-тежко е животното, толкова по-тежък е неговият мозък. Но не бързайте с изводите. При динозавъра, отдавна изчезнал от земята, тежащ от 10 до 15 тона, теглото на мозъка е само 30 грама.

При човека с редки изключения теглото на главния мозък е значително по-голямо в сравнение с другите бозайници. Счита се, че теглото на главния мозък на възрастния човек е в пределите от 900 до 1 700 — 2 000 грама. Този величина не е постоянна. Мозъкът на руския писател Тургенев тежал

2 200 г, а на французина Анатол Франс — 1 250. Затова не може да свързваме теглото на мозъка с интелектуалните способности на човека. Известно е какви висоти достига творческата мисъл на човека през последното десетилетие. Но даже за 10 хиляди години не са настъпили значителни промени в теглото на човешкия мозък. Учените предполагат, че развитието на мозъка става не за сметка на увеличаване теглото му, а за сметка на усложняване функционалните връзки между елементите на нервната тъкан. Усъвършенстването и усложняването на тези връзки обезпечават развитието на човешките таланти и способности.

КРАЛИЦА НА КРАСОТАТА

Да се завоюва това звание не беше никак просто. В международния конкурс участваха котки от Европа и САЩ. След дълги заседания журито обяви резултата. Коронацията на кралицата на красотата се състоя в парижкия хотел „Континентал“.

Афоризми

Ако искаш да бъдеш преди класиците, пиши предисловия към тях. Житейските драми се играят без репетиции.

Ако шофьорът върва в безсмъртието, животът на пътниците е в опасност.

Разказът беше така късичък, че едва прикриваше бездарността на автора.

Няколко десетки нови години правят човека стар.

Имайте предвид, че алкохолът бавно разрушава организма. Аз никак не бързам.

Така обичаше да помага на другарите си в беда, че искрено се огорчаваше, когато бедата преминаваше.

Дружбата и чаят са добри, ако са горещи, силни и не прекалено сладникави.

Радиоприемникът ни сближава с далечните страни и ни скарва със съседите.

Хубавите цитати са като маята в хляба, но не можеш да омесиш хляб само от цитати.

Лошите песни се изпълняват хорово, разпределяйки отговорността на всички певци.

И магаретата имат своя роля в музиката — кожата им се опъват на барабани.

Емил КРОТКИЙ

ПЪСТЪР СВЯТ

Кинорежисьорът Орсън Уелс бил посетен от една холивудска журналистка, известна със своята бърливост. Между другото тя му се оплакала:

— Бях при артистката Х. Ужасно неучтивка жена. За около половин час се прозина точно 18 пъти.

— Но тя може би не се е прозявала, а само искала нещо да каже — отговорил Уелс.

Запитали Крилов защо въпреки големите си литературни способности пише толкова малко.

— Смятам — отговорил Крилов, — че е по-добре хората да питат защо пиша толкова малко, отколкото да питат защо изобищо пиша.

Веднаж Волтер бил удостоен с „честта“ да бъде поканен на кралската трапеза. След като кралят порядъчно пийнал, казал на Волтер:

— Разкажи ни нещо смешно!

— За съжаление днес съм твърде глупав за това — отговорил Волтер.

— А чувал ли си ме някога да кажа: „Днес съм твърде глупав, за да управлявам?“ — запитал кралят.

— За съжаление не, ваше величество! — гласял отговорът.

Млад поет, току-що издал първите си стихове, замислен се разхождал из градината.

— Какво се е случило с тебе, защо си толкова тъжен? — го пита един негов приятел.

— Шекспир е мъртъв. Шели и Байрон също. Отговорността, която пада върху моите рамене, е повече от тази, която мога да нося.

Френският писател Манфор (1741 — 1794) така охарактеризирал положението в монархическа Франция:

„Нашето общество се състои от две класи. Едните имат грижи и набавянето на храна, другите —

с храносмилането“.

В къщата на великия едински лекар Хипократ, живял в V век пр. н. е., имало много свещени змии. Веднаж авгурите се затичали към Хипократ:

— Чудо, стана чудо! Една свещена змия се уви около крака на масата!

— Наистина ли? — изсмял им се Хипократ. — Чудо би било, ако кракът на масата се беше уви около змията!

След премиерата на една трагедия от слаб автор той се обърнал към Волтер:

— Аз съм горд, че вие не свиркайте!

— Човек не може да свирка, когато се прозява! — отговорил Волтер.

Известната английска застрахователна компания Лойд периодично публикува списък на застрахованите обекти. В списъка между другото фигурират нощ на артиста Джони Дюранти, краката на танцора Фред Астер, главата на певцата Мария Кала и даже цепката между зъбите на англий-

ския комик Тери Томас.

Петролен шейк се хвали, богатства си:

— Само за лулата си имам четирима слуги.

— Невъзможно! Че какво правят?

— Първият я чисти, вторият я пълни, третият я пали...

— А четвъртият?

— Четвъртият я пуши, понеже аз не мога да понасям тютюна...

Във Ватикана е било организирано... модно ревю. Съгласно волята на негово светейство и решенията на събора облеклото на калугерките ще бъде модернизирано. Моделите са били разработени от известната модистка Пиачентини. С особен интерес били посрещнати и тясно прилепналите панталони за моторизирани калугерки.

В Сидней, Австралия, е било проведено национално първенство по продължително ругаене. Съгласно условията, една ругатня не може да се каже повече от един път. Освен това състезанието било, така да се каже, само за аматьори — не можели да участвуват адвокати, депутати, полицаи, регулировчици и професионални политици. Повечето от участниците били жени, но за общо учудване първенец на Австралия по ругаене станал един мъж на средна възраст, който успял да ругае по правилата в продължение на един час и 42 минути.

Четиригодишното американско негрче Ренди Скот от Пистбург удивлява със своя музикален талант. От 3-годишна възраст той започнал да свири на пиано, а неотдавна е дал своя първи концерт, като изпълнил 16 композиции, от които няколко собствени съчинения. Специалистите го смятат за истински гений.

ЛЮБОПОИТНО

В Бразилия Мария Карнауба е добавила към своето многочислено семейство още едно дете. Сега тя има 26 деца, 30 внуци, от които 8 имат свои семейства. Тя е само на 45 години, а мъжът ѝ — на 52.

Защо майките носят бебетата на лявата страна? Учените чрез експерименти установили, че още в утробата на майката у детето се изработва положителен условен рефлекс към звука на майчиното сърце. Деца, които се държат с лявата ръка, усещайки биенето на майчиното сърце, са по-жизнени и паддават повече на тегло. Затова вероятно майките инстинктивно държат бебетата си близо до сърцето си.

Орнитолозите съобщих интересни подробности за това как щъркелите икономисват своите сили по време на ежегодните прелети през континенти и океани.

Преди отлитането птиците не успяват да си почиват и да се наспят, защото ги обхваща външение. Даже намаляват и теглото си. Почивките са съвсем кратки и не могат да задоволят нуждата от отдих. Затова щъркелите спят, без да прекъсват полета.

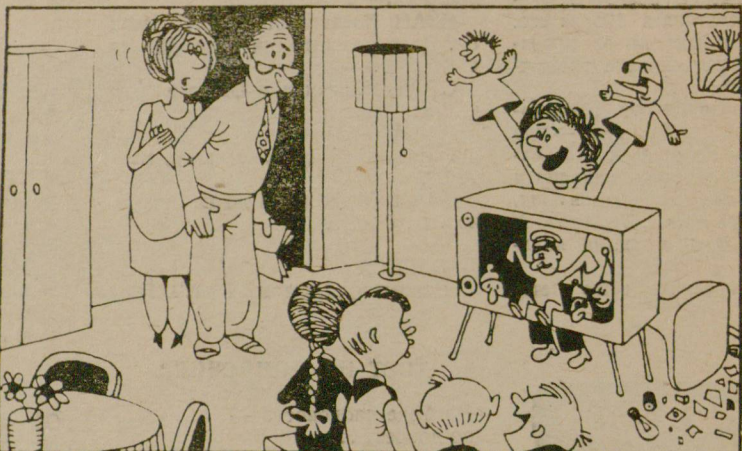
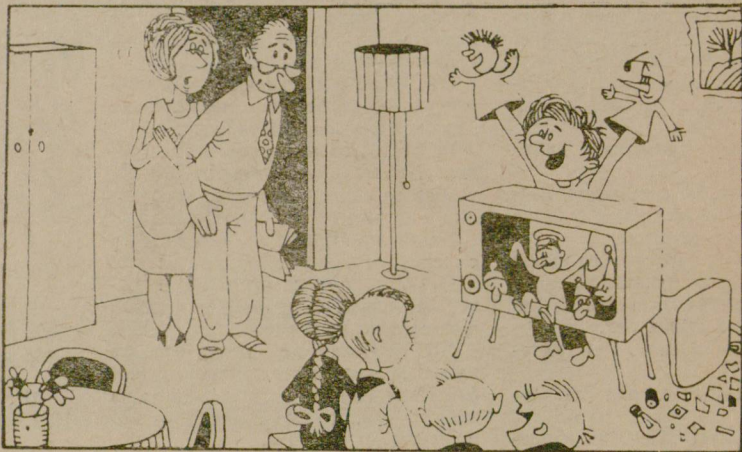
Как е било установено това? Наскоро успяха да поставят на гърдите на щъркелите малки прибори, които показваха, че щъркелите дремят по време на полета. Още преди беше известно, че количеството на ударите на сърцето, характерът на кръвообращението в будната и спяща птица са съвсем различни. Измененията в положението на шията и краката и ту бързите, ту бавни размахвания на крилата по време на дълъг полет изглеждаха съвсем непонятни.

Как се удава на птиците да не загубят в съня направлението и да не изостанат от ятото?

Три щъркела са прелетели целия маршрут с миниатюрни магнитофони. Оказало се, че прелетната птица затваря очи, нейният слух инстинктивно се изостря. „Спалните места“ се намират в средата на кървана. От предните и задните редове отиват към спящите щъркели звукови сигнали, които напомнят азбуката на Морз. Звуковите сигнали определят не само направлението и височината на полета, но и честотата на размахванията на крилата.

Десет минути сън са достатъчни за възстановяване на силите и отпочиналите птици заемат място в главата или в опашката на ятото, а уморените се отправят в летищия „дом на отдиха“. Колко здраво и дълбоко спят птиците в средата на ятото зависи от времето и от това как са се хранили те в последните месеци преди прелета. В първите четири дни те ядат много лошо. Но после апетитът им се подобрява.

Имате ли добра наблюдателност?

Двете рисунки се отличават по 10 детайла. Открийте ги.

Бъдещето на новия град

Най-младият град на републиката току-що е навършил два месеца. Все още неговите граждани радостно изтъкват това на всеки новопристигнал, на всеки гост на Бобов дол. Все още те го изграждат във фантазията си с булеварди и паркове, с битови и културни сгради, с красотата на един истински нов, социалистически град. Те поглеждат нагоре, за да отмерят с поглед бъдещите високоетажни жилища; после пак мечти и мечти. А на мене все пак ми се иска да върна „коделото на историята“ поне малко назад, поне 25 години, за да проличи по-ярко гигантската крачка, която направи Бобов дол през годините на народната власт, през годините на социалистическото строителство. Защото по един неписан закон всякога в навечерието на Нова година ние правим равностойна какво сме постигнали и какъв път ни предстои да извървим в бъдещето.

В ръцете ми е географският речник на България, издаден от Жечо Чанков през 1939 година. Ето какво пише той за Бобов дол: „Населението на селото е 1860 жители. Къщите са едноетажни, направени от кирпич и тук-там от тухли, покрити с обикновени керемиди. Улиците са тесни и криви“. Историческото описание на покойния учен не се нуждае от никакъв коментар. Такава е била тя, тогавашната буржоазна действителност.

Бях си поставил задача да отида и при някой столетник, да поговоря с него за някогашния Бобов дол. Но не стана нужда. „Защо ще го търсиш него? — каза ми бай Стоян. — Бобов дол какъвто е бил преди 25 години, такъв е бил и преди 60 или 70.“

Всичко това вече е история. Но струва ми се, тъкмо затова, за да има спомен и история, ще е необходимо да се обиколи градът и ако е останала поне една къща от онези години, нека не я развалят. Нека остане като паметник за идните поколения. Това трябва, непременно трябва да бъде направено,

за да напомним, за да можем да правим сравнения, защото цифрите не всякога са така убедителни и силни като картината.

Ето сега целият наш народ се готви да изпрати 1967 година. Много трудови победи донесе тя на нашата страна. Плодовита бе и за Бобов дол. В навечерието на петдесетгодишния юбилей на Великата октомврийска социалистическа революция бяха открити такива крупни обекти като рудник „Иван Русев“, Централната обогатителна фабрика, широко отвори вратите си и новият Дом на културата. През тази юбилейна година някогашното бедно и остълено на забрава селце с кривите и кални улици, с кирпичените къщи и измъчените хора бе обявено за град.

Един поглед в бъдещето на новия град разкрива светлите перспективи за неговото развитие. В икономическото процъфтяване на родината ни Бобов дол заема важно място. А в утрешните дни, през следващите години, ще се превърне в могъщо енергийно сърце. Вече усилено се работи по построяването на подземния гигант рудник „Бабино“. Само за него държавата ще изразходва 48 000 000 лева. Строителството и оборудването му ще бъде съобразено с най-новите постижения в областта на механизацията и автоматизацията в каменноугленото строителство. На завършване е и проучването и проектирането на бледната ТЕЦ „Бобов дол“ с мощност 600 мвт. Така въглицата, произведени от бобовдолските миньори, освен че ще топят домовете на свободните и щастливи хора, ще задвижат мотори и машини, ще дадат скорост на електровозите по бъдещите електрифицирани линии. Геолозите и сега продължават да пробиват земната гръд и в други райони около Бобов дол. Инженерите и проектантите, замечтано присвилючи, обмислят имената на следващите рудници, които засега са само идеи. А още по-далече сигурно ще задимят комините на химическите

заводи, които пак ще използват бобовдолските въглища.

Успоредно с това ще расте и ще се развива и гр. Бобов дол. Жителите на днешния град са около 11 000. Тяхното число непрекъснато ще нараства през следващите години. По някакво щастливо съвпадение в деня, когато Бобов дол бе обявен за град, се роди момче, после на 29 октомври в семейството на Благоуна и Кирил Кацарски се роди

Другарят Вегили Велинов — председател на ГОНС — посочи само основните обекти, на които ще се работи. Основните сили ще бъдат съсредоточени по канализацията на някои от кварталите на града. Ще се довърши строителството на търговската сграда и читалището в квартал „Бобов дол“. В квартал „Миньор“ ще продължи строителството на зачехлените жилищни блокове. Правят се постъпки за

на баня. Времето изисква да се определи място и да се построят сграда за Минния техникум, нова автобусна гара, хотел; градът не бива да остане и без парк за култура и отдиш, нужни са повече грижи и за строителството на нови улици...

През 1968 година гражданите на Бобов дол основателно ще искат да се организират повече културни прояви. Началото е поставено.

четвъртото дете, което също бе момче. Миньорите могат да бъдат спокойни. Най-младите граждани на Бобов дол след години ще продължат и обогатят тяхната героична професия.

Както досега, така и през новата 1968 година, а и в бъдеще, ще продължи благоустройството на града.

продължаване и завършване строителството на спортния комплекс, който ще има голям футболен стадион, волейболни и баскетболни игрища, плувни басейни, сгради със съблекални и други зали. В града се чувства остро нуждата от завършен търговски комплекс, от нова пощенска палата и от обществено

Ще отминат годините една след друга. Ще дойде време, когато, забителени от внуци, ще разказваме за днешните дни. Всички ние ще бъдем горди с това, че поставихме основите на град Бобов дол и за всичко ще им разказваме...

Цветан НИКОЛОВ
(Наш кореспондент)

НОВОГОДИШНИ СПОМЕНИ

Декември печално поклаща голите клонове на дърветата. Остават му брови дни и ядосан, сивият декември мръщи посивелите си вежди и във въздуха започват да прелитат белите снежинки. Земята се скрива от мраз, но това не пречи на млади и стари да се чувствуват празнично. Улиците са оживени, магазините пълни с купувачи, хората носят пакети с новогодишни подаръци...

Смрачава се. Селя замислен пред прозореца. Ето че в паметта му изплува далечен спомен... Не бяхме вече деца, животът искаше от нас своя дял. Небето — оловносиво, земята — скована в лед. По увисналите клонове на високите борове и ели тежеха бели кичури сняг, които се сипеха от лекия ветрец. На пръв поглед планината изглеждаше пуста, но в горските усойи имаше десетки работници. В онези новогодишни привечер изпратихме последните камиони, натоварени с поледните борови трупи, и голяма дружина от горски работници поехме към селото. Вървахме в две върволици, снегът скрипеше под краката ни, по увисналите наупници на ушанките се трупаше скреж. Но ние сме весели. Някой ще се наведе, ще загребе шепи сняг и ще замери някого, други от време на време ще се сборичкат в пръхкавия сняг.

Селото ни посреща оживено. Децата са по пързалките, из магазините навалица, забързани жени сноват по улиците. Довечера е Нова година. В малкия салон на училището е весело и шумно. Младешките са украсили стените с борова зеленина. Пъстрата навалица шуми и се смее. Две пискливи гайди кършат вито хоро. Млади и стари със запотени лица играят ли, играят, а когато гайдариите се уморят, започва акордеонът. В разгара на общото веселие влиза един граничар и шепне на ухото на танцуващия майор. Военните бързо излизат, между мъжете от ухо на ухо се съобщава нещо. Към поделението от всички

страни на селото прииждат хора от доброволните отряди. От портала излизат граничари-конници и тропът от копита глухо чезне в нощта...

Ние сме облечени в сиви войнички шинели, наметнати с бели наметала. Обстановката е изяснена — нарушител на границата. Аз, бай Тодор Горския, и един граничар получихме назначение да завардим пътеката при „Сводестия бунар“. На бегом изминахме около два километра. Движехме се по тясна пътека между увиснали смърчови клонове и снегът се сипеше по главите ни. Скоро заехме позицията в края на гората, където се сливаха двете пътеки и насреща започваше голяма ширината. Бай Тодор познаваше местността, стар планинец беше, знаеше всяко кътче от този родопски лабиринт. Той отупа с приклада ниските хвойнови храсти, хвърли отгоре им сухи борови клонове и нашият „бункер“ бе готов. Погледнах под червената светлина на фенерчето часовника си — оставаше още час и половина до полунощ. Времето минаваше бавно, ние с шепот разменяхме по някоя дума. Всеки от нас се заслушваше, но само вятърът пищеше в ушите. Студът започна да посяга по-хапливо. Още на няколко пъти поглеждахме часовниците си, а когато останяха няколко минути до Новата година, ние внимателно следяхме стрелките. Ето че трима мъже сърдечно си стиснаха премръзналите ръце в новогодишен поздрав. Трима мъже от различни краища на страната в тая нощ бяхме на южната граница.

Отново се притихме. Мъчех се да не мисля за нищо, но паметта ми грижливо подреждаше далечен спомен... Беше по време на войната. Страната ни беше пред прага на революцията. Очаквахме новогодишната нощ. Зима, сурова зима, струва ми се, че такава зима не съм преживял. Обикалях фурните за хляб и стисках в премръзналите си ръце купоните. Накрая намерих

два попукани царевични хляба и тръгнах към дома. Улиците бяха пусли. От време на време минаваха някакви войници и ботушите им тежко отекваха в нощта. На няколко пъти се подхлъзвах с дървените си обувки и падах върху поведицата. В малката ни стайка цареше полумрак. След малко на ниската масичка бяха наредени няколко панци с постен фасул и класавият хляб. Ядем мълчаливо, отхапваме малките залчета, а те лепнат по устните. В ъгъла е привързана малката козичка, препасали сме я с вехто чувалче — премръзнала е в сбора от стул. Тя посига към мене и кротко ми ближе ръката. Отчупвам залче и го поднасям. Козичката лакомо го поема и ми ближе отново пръстите...

— Кольо ли стана часът? — пита бай Тодор Горския, надига се и започва да тушурка на място с премръзналите си крака.

— Наближава три — отвръщам.

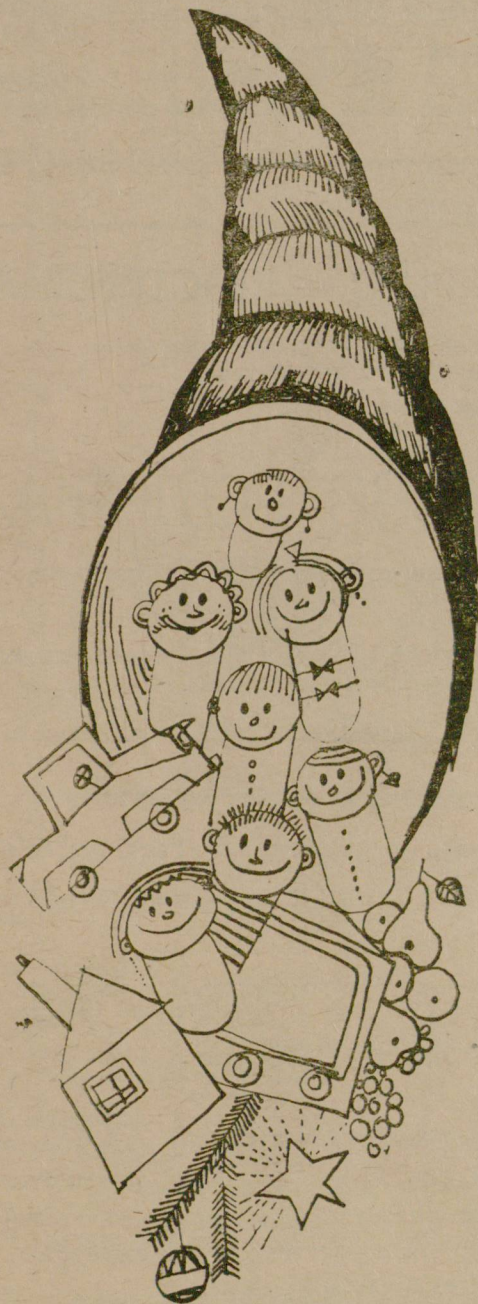
— Ще премръзнем за тоя вагабонтия... — мърморят той.

Този кратък разговор прекъсна спомените ми. Замислих се за друго. Искан да си представя как изглежда този нарушител на границата. Помислих си, че може да е млад. Обземах ме ярост. Но за какво ли беше тръгнал той, какво можеше да донесе на моя народ, какво носеше на собствените си деца? Та ние вкусихме от живота при чорбаджиите.

Призори от отсрещния връх се чу изстрел. Последваха три зелени ракети. Ние потеглихме за селото. Вървахме бавно. Макар и премръзнал, изпитвах радостно чувство, гордост, защото когато народът е посрещал Новата година и аз бях на пост, както десетките машинисти, стотиците лекари и сестри, воини и хора от милицията. И аз бях един от многото часови на родината.

Любен ГЕЛЕВ

Понелания в духа на тезисите.

Ръководството на
ДЪРЖАВНОТО ТЪРГОВСКО ПРЕДПРИЯТИЕ
КЮСТЕНДИЛ

ЧЕСТИТИ

НОВАТА 1968 ГОДИНА

на всички свои работници, служители и на многобройните си клиенти, като им

пожелава

много радост и щастие в живота, нови сили в борбата за изпълнение на поставените задачи в 44 постановление на ЦК на БКП и Министерския съвет за повишаване рентабилността на нашата икономика.

Трудещи се и гости на града, посещавайте магазините на Държавното търговско предприятие, в които можете да намерите търсените от вас стоки и изделия.

Партийното, стопанското, профсъюзното и комсомолското ръководство

на ДИП

„СТОЯН ЛУДЕВ“

в Кюстендил

ЧЕСТИТЯТ

НОВАТА

1968

ГОДИНА

на всички

работници и работнички,

на служителите и на техните близки

и им ПОЖЕЛАВАТ весело прекарване на празника,

много щастие

и успехи

в личния

живот.

ДСП „РОДОПА“ — Кюстендил

Партийното, стопанското и профсъюзното ръководство на предприятието

ПОЗДРАВЯВАТ

по случай настъпването на

НОВАТА ГОДИНА

работническия колектив, служителите и техните семейства и им ПОЖЕЛАВАТ

с нови сили да работят през 1968 година

за разцвета на нашата татковина.

С настъпването на НОВАТА 1968 ГОДИНА

партийното, профсъюзното и комсомолското ръководство на мина „Бистрица“ поздравяват всички миньори и техните семейства, служителите, инженерно-техническите работници и първенците в производството и им пожелават нови радости и нови успехи в личния живот и труда.

С настъпването на

НОВАТА

1968

ГОДИНА

партийното и профсъюзното ръководство на

ДТП „ТЮТЮНЕВА

ПРОМИШЛЕННОСТ“

в Кюстендил

поздравяват трудовия колектив с високите производствени успехи.

На работниците, техниците и административните работници пожелават и през новата година да работят все така всеотдайно за разцветане на социалистическата ни родина.

ДСП „ОРАНЖЕРИИ“ — КЮСТЕНДИЛ

Партийното, административното, профсъюзното и комсомолското дружество

ЧЕСТИТЯТ

НОВАТА 1968 ГОДИНА

на работниците и служителите от предприятието, като им

пожелават

здраве, радост и бодрост за още по-добри производствени успехи през настъпващата година.

Партийното, административното и профсъюзното ръководство на

ДИП „ДИМИТЪР КАЛЯШКИ“ — КЮСТЕНДИЛ

ПОЗДРАВЯВАТ

работниците, работничките, инженерите, техниците и служащите с

НОВАТА 1968 ГОДИНА

и им пожелават

много радост и щастие през новата година.

Нека успехите на целия колектив да бъдат още по-значителни през 1968 година, с което ще допринесем за изграждането на социализма в нашата родина.

По случай

НОВАТА 1968 ГОДИНА

партийното, административното, профсъюзното и комсомолското ръководство на

ДИП „МАРЕК“ — СТ. ДИМИТРОВ

поздравяват

всички работнички и работници, служители, рационализатори и първенци в производството, своите клиенти и им

понежават

щастие в живота и нови трудови успехи през 1968 година,

Партийното, административното, профсъюзното и комсомолското ръководство на

ДМП

„Бобов дол“

ЧЕСТИТЯТ

на всички миньори и техните семейства, инженерно-технически работници и служители

НОВАТА

1968

ГОДИНА

и им пожелават щастие

и

нови сили в борбата

за изпълнение

на производствената програма през 1968 година.

Галенова фабрика — гр. Ст. Димитров

Партийното, административното, профсъюзното и комсомолското ръководство на фабриката
ЧЕСТИТЯТ

на всички свои работници, техници, инженери, рационализатори, първенци в производството и служители

НОВАТА 1968 ГОДИНА

с пожелания за още по-големи трудови успехи.

ДИП „Марек“ — гр. Кюстендил

Партийното, стопанското, профсъюзното и комсомолското ръководство

ПОЗДРАВЯВАТ

работническия колектив с предсрочното изпълнение на годишната производствена програма на предприятието и пожелават на всички работнички, служители и на техните семейства весело прекарване на новогодишния празник, щастие в личния живот и с още по-голям ентузиазъм да се трудят през новата година.

Честита да ни бъде 1968 година!

Нека тя бъде още една решителна крачка в изпълнение на петата петилетка и решенията на IX конгрес на БКП.

Партийното, стопанското и профсъюзното ръководство на ПРОМИШЛЕНИЯ КОМБИНАТ

в Станке Димитров

приветствуват най-сърдечно

по случай

НОВАТА

1968

ГОДИНА

трудовия колектив, служителите и техните семейства, като им

ПОЖЕЛАВАТ

с нова енергия и сърцатост да заработят на трудовия фронт през новата година за развитието на предприятието, за разцвет на родината, за изпълнение на решенията на Деветия конгрес на партията

НОВАТА 1968 ГОДИНА

встрътва с двойна радост и за работниците от ГОРСКО СТОПАНСТВО

в Ст. Димитров,

които отдадоха много сили за изпълнение

на производствените планове.

Партийното, административното и профсъюзното ръководство на стопанството

поздравяват

всички производственици с празника и пожелават на всички и семейства им през НОВАТА ГОДИНА

здраве и сили, повече радост и щастие.

Партийното, административното и профсъюзното ръководство при

Районната дирекция на горите
гр. Кюстендил

поздравяват работниците, работничките и служителите за изпълнението на годишния план и им пожелават весело прекарване на

Новата 1968 година

и още по-големи успехи в личния живот.

